

Quán Cơm Gân Trường Đại Học

Contents

Quán Cơm Gân Trường Đại Học	1
1. Chương 1: Tiệm Cơm Thiên Húc	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3: Yêu Ngay Từ Lần Đầu Tiên Gặp Mặt	8
4. Chương 4: Đàn Em Hung Mãnh	11
5. Chương 5: Thành Thói Quen	14
6. Chương 6: Sự Kiện Tiền Xu	17
7. Chương 7: Kiến Quang Tử*	20
8. Chương 8: Ở Bên Nhau	23

Quán Cơm Gân Trường Đại Học

Giới thiệu

Editor: ShuuThật sự mà nói nếu giới tính giống nhau thì yêu sẽ thế nào? Còn đề nén quá lâu, thú tội làm sao? Chỉ có t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-com-gan-truong-dai-hoc>

1. Chương 1: Tiệm Cơm Thiên Húc

Trường đại học S vang lên tiếng chuông trăm năm không đổi, các sinh viên quần chặt thêm chiếc áo khoác, đi ra từ các dãy học, tản đi khắp các góc trong sân trường.

Vào giữa trưa hoặc gần tối mỗi ngày là lúc các nhân viên của tiệm cơm Thiên Húc bận rộn nhất, Những lớp ở tầng một gần cổng nhất, giảng viên còn chưa ra khỏi phòng, sinh viên đã ùa vào quán rồi.

Đập bàn một cái, ‘Phục vụ, cho cá viên trước đi, lát nữa bạn em đến thì gọi món.’

“Chờ tí, nhận điện thoại đã. Tịnh Tử, viết hóa đơn đi.” Thím trông quầy hô lên, nhắc chiếc điện thoại réo liên không dứt lên, “A lô, cửa hàng thức ăn ngon đây ạ. Chọn gì ạ? À, hai phần thịt bò xào, một suất cơm cung bảo kê định. Kem phô mai á? Phô mai thì đến tối nay mới có. Được, vậy thì đổi sang một suất đồ ăn nhanh hả, tối nay đến mà lấy!”

Thím vừa cúp điện thoại xuống, nó đã vang lên luôn. Bà nhận xong, vừa ngoáy thực đơn. Bên kia, tầng một có chừng chục cái bàn thì đã ngồi đầy đến bảy tám, vừa đặt mông xuống khách đã gọi cơm ngay.

Hải Thiên Du từ tầng hai xuống, mau mắn cầm lấy mấy tờ thực đơn, đưa ra phía sau bếp đồng thời cũng là nơi nghỉ ngơi, “A Mai, A Anh, Tiểu Phương, làm thôi. Phòng bếp bên kia nắm cho chắc, ngoài cơm ra còn mấy bàn lẩu nữa đấy.” Nói xong lại cầm lấy cây bút đi viết thực đơn cho sinh viên.

“Hê, anh chủ, làm ăn ngon nhỉ, đợi nửa ngày mới được lên đơn nhé.” Một nam sinh cười toét miệng.

“Yô! Lại thằng ranh này đấy hả, anh đây cũng nhờ các chú chê cơm canteen thôi à. Được, viết thực đơn ngay đây!” Hải Thiên Du cười thành tiếng.

“Được, không cần anh phát tài đâu. Cái này nữa, cộng cả hai tên này nè. Hí, nhớ trà sữa nha.” Cậu trai lộ hàm răng trắng nhố nhời Hải Thiên Du, “Mấy cả phòng em ngày mai ăn lẩu đấy, đừng có gạch chỗ em sang cho người khác.”

“Rồi, anh đây có bao giờ thất hứa đâu mà.” Hải Thiên Du viết đơn rồi chuyển sang một bàn khác.

Hải Thiên Du mở tiệm cơm bên hông cửa tây đại học S đã được ba năm, chủ yếu dựa vào sự ủng hộ của sinh viên và giáo sư. Anh cũng rất quen thuộc với đại học S, tính cách sáng sủa hào phóng, trò chuyện với người ở đây rất chóng quen. Thêm vào nữa, đồ ăn ở tiệm Thiên Húc cũng khá chất lượng, học sinh lúc nào cũng so sánh cơm ở đây và cơm trong canteen, thế nên làm ăn càng thêm phát đạt.

Vốn quán chỉ có tầng một, nhưng khi bắt đầu vào đông, Hải Thiên Du thuê thêm tầng hai mở gian lẩu. Thực ra đó cũng chỉ là một ý tưởng bột phát, nghĩ qua đông này sẽ chuyển tầng hai thành gian trà sữa, cũng chẳng thua thiệt bao nhiêu. Ai ngờ vừa mới quảng cáo lẩu, mời mấy sinh viên trong kí túc xá đến ăn thử để tuyên truyền, hôm sau đã có người đặt chỗ. Trời chuyển lạnh, gian lẩu tầng hai càng thêm phát đạt, không hẹn trước đừng hòng được ăn!

“Bởi vì yêu nên sẽ không để người đau lòng, vậy nên lúc nào cũng là vẻ mặt hạnh phúc*...” Tiếng chuông điện thoại vang lên, Hải Thiên Du dừng hoạt động trên tay, nghe điện thoại, “Tiểu Húc, tan học rồi hả? Biết rồi, nhớ giữ chỗ cho các em đó hả? Em nói nhiều lắm rồi, anh sao dám quên?”

*Lời bài “Bởi vì yêu” của Trần Dịch Tấn và Vương Phi

Bên kia, phục vụ bàn cũng đã tới, Hải Thiên Du đưa thực đơn vừa viết cho người đó, cầm điện thoại đi tìm một góc yên tĩnh.

“Anh không biết đâu, trong lớp em nhiều người muốn đi ăn lẩu chỗ anh hôm nay lắm ấy, còn nói cái gì mà phải xếp hàng không kém gì đi vệ sinh! Ai biết được anh có vui quá mà quên mất em không!” Đầu kia điện thoại là một giọng nói rất hưng phấn.

“Hử, em còn dám nghi ngờ chữ tín của anh? Làm ăn thì phải giữ chữ tín chứ, anh đập chén cơm của mình thì ai nuôi em?” Hải Thiên Du không phát hiện ra, mỗi lần anh tiếp điện thoại của người này, miệng anh lúc nào cũng cong lên, nét mặt dịu dàng, mặc dù lần nào cũng nói những chuyện khác nhau.

“Anh có nhiều tiền lắm ha, sao dám nghĩ đến chuyện nuôi em? Nhưng mà nha, nếu anh giảm giá cho em 20%, em sẽ tin anh, ha ha!”

“Anh mời em ăn, có phải em sẽ để anh nuôi không?” Hải Thiên Du nhìn người ra người vào, chuyên tâm nghe đầu dây kia đáp lại.

“Không nói với anh nữa, em phải chạy bộ đấy, tối nay bảy giờ gặp nhé, anh Thiên Du cùng ăn lẩu với tụi em nha. À phải rồi, tối qua em chưa gửi anh tiền đồ ăn khuya nữa.”

“Rồi, Tiểu Húc, lát nữa nhớ mặc nhiều vào, trời lạnh lắm.” Hải Thiên Du bồi thêm một câu, nghe tiếng tút tút mới cúp máy.

Tiệm Thiên Húc đông nhất là vào tầm năm giờ chiều đến bảy giờ tối, lúc những người ăn cơm tầng một với dần thì tầng hai lại đông lên. Cũng may anh chủ cũng chẳng phải người chăm chỉ lắm, thuê hẳn một lúc năm nhân viên, anh cũng có thể thở phào ột tiếng. Mỗi ngày tiếp một lượng khách kha khá, thu tiền, sau đó có thể tay đứt tút ra ngoài hút một điếu thuốc.

Làm ông chủ ấy mà, có con mắt tốt là được rồi! Hải Thiên Du đi dọc theo cửa tây đại học S, chốc lát đã thấy vị khách quý của mình mặc áo bông trắng chạy tới.

“Anh Thiên Du!” Kỳ Húc thấy Hải Thiên Du đang đợi ở cửa, miệng phả ra từng làn khói, sau đó tiện tay dụi điếu thuốc, ném tàn đi. Động tác lưu loát mang vẻ khốc ngẫu ấy cũng có thể lừa được bao trái tim thiếu nữ. Nhưng mà anh chủ Hải từ trước tới giờ chưa bao giờ có suy nghĩ đó, anh không có chút áp lực nào khi đập nát tình cảm người ta đâu.

“Wow, Kỳ Húc ông được lắm, dám để cho anh chủ ra đón, mặt mũi to ghê nha~” Một cậu trai trêu chọc.

“Nào có đâu!” Kỳ Húc vội vàng giải thích, “Tôi chỉ nói bây giờ đến đây thôi mà, đúng không, anh Thiên Du?” Một ánh mắt cầu cứu nhìn sang.

Hải Thiên Du nở một nụ cười bình tĩnh, từ chối cho ý kiến, ôm lấy vai Kỳ Húc, “Chào các em, bàn lẩu chuẩn bị xong rồi, giờ lên là ăn được ngay. À, phải rồi, bữa tối nay giảm giá 20% nhé.”

“Thật à? Giữa đông lạnh thế này, giữa mặt tiền gần trường đại học, lại có ưu đãi 20%! Kỳ Húc, mặt mũi của ông đúng là to quá rồi! Cảm ơn đó nha~”

“Đồng cảm ơn, may tôi chưa ăn cơm cũng chẳng xơi quà vặt gì, tối nay chống trường mà về nhé.”

“Cảm ơn cảm ơn, vào ăn lẩu mau lên, đừng nói linh tinh nữa!”

Mấy cậu sinh viên đã đói lắm rồi, bỏ lại Kỳ Húc và anh chủ lại mà chạy như bay lên tầng hai, chờ vào bữa.

“Sao anh không giúp em?” Kỳ Húc mở to mắt nhìn lên Hải Thiên Du cao hơn mình nửa cái đầu.

“Giúp em cái gì cơ?” Anh bày ra vẻ mặt ngơ ngác.

“Hừ” Kỳ Húc bĩu môi, “Mau lên đi, chậm thì hết mất, tụi kia toàn là quỷ đói đầu thai thôi.”

“Ừ, cũng may, sủi cảo với thịt bò lát còn chưa mang lên, chờ tụi nó ăn xong chúng ta ăn tiếp nhé?” Hải Thiên Du hỏi ý, sau đó thấy đôi mắt của người kia lấp lánh dòng chữ “được đó được đó”.

“Hôm nay có cả bánh bao nấm ngô đấy, có muốn thử không?”

Kỳ Húc lén nuốt nước miếng, “Đừng lấy nhiều quá, em không có nhiều tiền đâu.”

“Ngốc, anh bận hai tiếng liền chưa cả kịp ăn cơm, là ai nói ăn lẩu với nhau hả?” Hải Thiên Du cười nhạo, đẩy Kỳ Húc lên tầng hai.

Năm người vây quanh chiếc bàn tròn, bốn người kí túc xá Kỳ Húc, thêm một Hải Thiên Du sức ăn kha khá, bữa lẩu được bắt đầu.

2. Chương 2

“Tương ớt đâu? Không có tương ớt thì còn gọi gì là lẩu nữa!”

“Mày muốn chết à, đây là lẩu uyên ương mà mày còn đòi tương ớt? Ăn bên cay thôi không đủ hả?”

“Anh Hoàn, tương ớt này!” Kỳ Húc tiện tay đưa lọ tương ớt qua, còn nói, “Ăn cay tí mới ầm.” Vừa nói vừa thò đũa sang bên nĩa cay.

“Tiểu Húc, đừng ăn cay quá, lát nữa đau dạ dày đấy.” Hải Thiên Du ngăn lại, “Cà không cay đâu, chấm ít tương ớt thôi.”

Hải Thiên Du dùng thìa vớt bên lẩu thường cá viên, há cỏ, một ít rau, chan nước dùng và thêm chút tương ớt vào bát Kỳ Húc.

Kỳ Húc cũng không đòi hỏi gì, gấp cá viên ăn, được hai ba cái nhai đã thoải phù phù, ngay cả môi cũng sưng đỏ lên.

Hải Thiên Du thầm than thở — Nhìn xem, không ăn cay được mà cứ muốn ăn, ăn rồi lại không chịu được, thật mệt quá! Tương ớt này cay đến thế cơ à, có chút xíu mà ra được đến vậy?

Hải Thiên Du đưa đũa sang bát Kỳ Húc, gấp lấy một viên cá, sau khi nhai hai cái thì xác nhận — Miệng nhóc này có thù oán với đồ ăn cay rồi!

Chẳng hiểu Kỳ Húc ăn uống thế nào mà môi đỏ bừng, mặt cũng ửng ửng. Gương mặt thường ngày không mang huyết sắc lắm trở nên vừa mắt, kiểu ăn lẩu vừa nhai vừa thổi phù phù kia người nọ còn chẳng tự biết, đôi mắt ấp nước chớp chớp nhìn Hải Thiên Du.

Anh thu đường nhìn, thắm thở dài, buông bát đũa xuống bếp lấy một bát chè đu đủ nắm tuyết lên.

“Mau ăn một miếng đi, không người ta lại bảo anh ngược đãi em.” Hải Thiên Du kê bát vào miệng Kỳ Húc. Cậu ta đang ăn thịt viên, hai tay đều không rảnh, cứ để anh vậy mà hộp chè.

“Anh Thiên Du, người ta cũng muốn~” Lý Lược uốn giọng quá đà, cuối cùng bị cả bọn chà đạp đến phát thảm, “Tụi bay đừng có ăn no rửng mỡ!”

Kỳ Húc, “...” Sao bạn cùng phòng của mình không thể bình thường một tí nhỉ?

Hải Thiên Du vẻ như chưa nghe thấy gì hết, lấy bát của Kỳ Húc, đổi bằng một bát khác, toàn là những thức vừa nấu xong không dính vị cay. Kỳ Húc hơi xấu hổ, mặc dù thích ăn cay, nhưng mà từ bé đến giờ cơ thể cậu không tốt lắm, chức năng phổi kém, không tham gia được tập quân sự, tiết thể dục cũng không hoạt động mạnh được, cả chạy bộ cũng chỉ có thể chậm chậm. Cả một thời cấp ba chỉ biết cắm mặt vào sách, ăn bữa này quên bữa kia, cuối cùng dây thêm bệnh đau dạ dày, đêm còn thường bị chuột rút chân tay. Sau gặp được Hải Thiên Du, được “người anh em” này vừa uy hiếp vừa dụ dỗ mới dần dần điều chỉnh cơ thể. Nhưng tính đoảng miệng nhanh hơn đầu nên vẫn bị đau bụng luôn, cuối cùng vẫn là Hải Thiên Du chăm cho.

Kỳ Húc cảm thấy như vậy rất ổn, bạn bè không nhiều lắm, trừ mấy tên cùng phòng ra cũng chỉ có mấy người chung chí hướng trong câu lạc bộ văn học. Nhưng mà, nhất thiết phải có Thiên Du! Tình cảm sâu rộng giữa hai bọn họ cả đời này sẽ không đổi!

Lẩu đã ăn phân nửa, không biết ai gọi mà mặt bàn đã ngập bia lon. Hải Thiên Du chưa kịp ngăn cản đã bị giới cho một lon vào tay, Kỳ Húc thì đang cầm một lon khác ra bật. Mấy người nâng lon cùng lúc, “Cạn chén! Zô

” Sau đó là tiếng uống ừng ực.

“Quả nhiên, ăn lẩu làm sau thiếu bia được! Vừa nóng vừa lạnh đã không chịu được!” Sử Vệ Hoành uống hai hơi, thở một tiếng thật dài, vẻ mặt thỏa mãn.

“Được Xá Trường bao còn sướng nữa!” Lý Lược ợ một cái.

“Cảm ơn Xá Trường đãi rượu ạ

” Bên cạnh có kẻ phụ họa.

“Mấy người đừng có bắt nạt Xá Trường nữa, tự ăn đi.” Kỳ Húc ra vẻ người tốt, mặc dù nói vậy nhưng trong lời ám chỉ rõ ràng việc đồng ý Xá Trường mời khách, trên mặt là một nụ cười mập mờ.

Hải Thiên Du nhìn Kỳ Húc, nghĩ thầm thôi để em ấy càn quấy một lần này vậy, đành nói, “Cảm ơn Xá Trường bao nhé! Hôm nay giảm giá cho cậu 25%.”

“Hử?” Sao lại biến thành tôi bao cơm tối thế này?” Sử Vệ Hoành kêu oan, “Mấy người đúng là không quen không ăn mà! Tiểu Húc Húc, cậu cũng nhần tâm vậy sao?” Nói xong còn nhìn Kỳ Húc bằng ánh mắt tủi thân.

Hải Thiên Du thuận thế ôm lấy cậu, ôm rất chặt, “Cảnh cáo cậu không được bắt nạt Tiểu Húc, nếu không sau này đồ ăn khuya của các cậu sẽ bị bỏ thêm mùi tây đấy!”

Xá Trường bại hoàn toàn rồi. Cậu ta ghét mùi tây nhất trần đời này, khó có cơ hội ngày nào cũng được ăn khuya, nếu mà bị bỏ mùi tây vào thì khác gì lấy mạng cậu ta?

Nhân vô hoàn nhân, bất kể là ai cũng sẽ có nhược điểm. Không thể không nói, mắt nhìn của anh chủ Hải quá tốt!

Vui đùa hò hét hai ba tiếng, mấy người mới ăn xong, ai nấy đều xoa chiếc bụng tròn căng của mình về kí túc xá chuẩn bị khai chiến tiếp.

“Tiểu Húc, mặc vào, cẩn thận bị cảm.” Hải Thiên Du cởi áo khoác mình đưa cho Kỳ Húc, còn cẩn thận mặc cho cậu.

“Không cần đâu mà, em không lạnh.” Kỳ Húc chối. Cậu ta đã mặc áo khoác rồi, giờ trông thế này lũ bạn cậu cười chết.

“Để em mặc thì em sẽ kệ đấy, chẳng biết là ai ngã bệnh đâu. Ngoan, nghe lời.” Lúc nói xong thì anh đã mặc áo cho cậu rồi.

Chiếc áo ngoài màu đen to dày bao lấy cơ thể mảnh khảnh, thứ còn giữ lại hơi ấm của Hải Thiên Du, khiến ấm cả lòng người. Kỳ Húc kéo kéo ống áo còn dư nhiều, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn mặc áo, chào tạm biệt Hải Thiên Du.

Đều là do ăn cay gây họa

Mười một giờ đêm, Hải Thiên Du dùng cố lấy áo khoác về để ghé qua kí túc xá của Kỳ Húc. Gõ mấy cái nhưng không có ai ra mở, bên trong vang lên tiếng hò hét.

Hải Thiên Du rất quen thuộc với mấy người phòng H602, nên tự mở cửa ra, đập vào mắt mình là cảnh mấy người mặc áo ngủ vây quanh giường Kỳ Húc.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Hải Thiên Du vội vàng chạy qua.

“Hả, anh Du đến đây à?” Lý Lực đáp, “Vừa xong, Tiểu Húc lúc xuống giường chẳng may trượt chân bị ngã.”

“Cái gì?” Hải Thiên Du kinh hãi, chen lên phía trước, chỉ thấy Kỳ Húc vẫn còn đang ngồi trên sàn nhà lạnh như băng không nhúc nhích, gương mặt trắng bệch vẻ rất đau đớn. Xá Trưởng Sử Vệ Hoành đang định đỡ cậu ta dậy.

Hải Thiên Du gạt cậu ta ra, vội hỏi, “Tiểu Húc, em có bị thương không? Đau chỗ nào? Đừng sợ, anh dẫn em đi bệnh viện.” Quơ tay vợ lấy chiếc áo vắt trên ghế bọc lấy người Kỳ Húc, nhưng cũng không dám làm gì mạnh, chỉ sợ làm chỗ bị thương nặng ra.

Giờ Kỳ Húc mới thở ra, gương mặt trắng bệch, đôi mắt đẫm nước nhìn anh, “Anh Thiên Du... Em... Em...”

Hải Thiên Du sốt ruột đến phát điên, lúc này Kỳ Húc mới nói ngắt quãng, “Em đau bụng, ngã đập đầu gối, tay... Cổ tay bị... Hu hu...” Vừa nói vừa giơ bàn tay mới chống đất ra.

“Mau đến phòng y tế đi.” Xá trưởng nhắc nhở.

Hải Thiên Du bế xốc Kỳ Húc lên, chạy một mạch xuống phòng y tế.

Bác sĩ trực ca tiêu độc cho vết trầy trên đầu gối Kỳ Húc, sau đó lấy băng gạc che lại.

Cậu ta này đã nhũu mảy chịu đựng, giờ càng nhũu sâu hơn, môi cắn chặt lấy để nhin đau, tay còn lại không bị sao cứ bầu chặt lấy bụng, có lẽ là đau lắm.

Bác sĩ thuần thực băng bó cho Kỳ Húc, còn nói, “Bạn học này xui xẻo nhỉ, mùa đông thế này mà vừa bị thương đầu gối lại bị trật cổ tay, thế này lâu khỏi lắm đấy. À, còn trẻ nhưng cũng phải chú ý giữ gìn chút, ăn uống mà cũng phải liều mạng vậy. Đồ nóng và lạnh không hợp ăn cùng lúc, dạ dày yếu thì đừng ăn đồ có tính kích thích, nhất là mùa đông thì lại càng cần chú ý ăn uống. Thiên Du, em đi lấy cái túi nước nóng chườm cho em nó đi, mặt nhăn như quả mướp đắng rồi này.”

Hải Thiên Du vừa nghe đã vội chạy đi tìm túi nước nóng mà bác sĩ nói, vén một góc chăn lên, đặt lên bụng Kỳ Húc, khẽ ấn một cái. Bác sĩ băng bó chân xong thì đi lấy mấy viên thuốc để Hải Thiên Du lấy nước ấm cho Kỳ Húc uống.

Anh chạy đi tìm cốc lấy nước nóng, đỡ Kỳ Húc dậy, cho cậu ta uống. Lúc uống thuốc mặt cậu ta nhăn tít lại. Từ nhỏ đã sợ đau sợ đắng, tham sống lại sợ tiem với uống thuốc.

“Không sao đâu mà, nhắm mắt nuốt ực cái là xong, không đắng đâu mà.” Mặc dù Hải Thiên Du đã đen hết cả mặt lại, nhưng nhìn Kỳ Húc lúc này lại không thể giận nổi, chỉ dịu dàng nhỏ nhẹ dỗ dành người ta.

Kì Húc bày ra vẻ mặt hy sinh anh dũng, nhắm mắt dốc thuốc vào miệng, thêm một hụm nước để nuốt xuống, sau đó uống cả lều hết sạch cả cốc.

Bên này, bác sĩ đã lấy từ đâu ra một túi đá lạnh cho Kì Húc chườm tay. Cảm giác tê buốt khiến cậu ta rùng mình, muốn rút tay lại, nhưng vì đau quá nên không dám động đây.

“Cứ chịu chút đi, bị bong gân thì phải chườm trước rồi mới băng bó, nếu không lâu khỏi lắm.” Bác sĩ nói, “Kì Húc, em cũng phải chú ý vào, ba ngày thì chạy vào phòng y tế của cô mất hai, thật cũng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp. Một mình cô trực cũng muốn có người nói chuyện đấy, nhưng lúc nào cũng là em bệnh, ài, cô cũng không nhìn nổi nữa đâu.”

Kì Húc nghe, gương mặt nhẵn nhúm lộ vẻ khó xử. Bác sĩ nói không sai, cứ đến tiết giao mùa, kiểu gì cậu cũng phải đổ bệnh. Mà mỗi lần như vậy, người lo lắng nhất bao giờ cũng là Hải Thiên Du, lúc nào cũng bắt cậu đi phòng y tế. Do vậy mà cả hai cùng quen thân với bác sĩ ở đây.

“Bác sĩ Ngôn, làm phiền cô, bao giờ Tiểu Húc mới hết đau ạ?” Hải Thiên Du mặt lo âu.

“Đau bụng là do dạ dày không tốt. Tôi nay ăn nhiều thứ linh tinh lắm phải không? Lạnh quá kích thích đấy, chắc mười phút nữa thì hết.” Bác sĩ Ngôn nói tiếp, “Đầu gối với cổ tay thì phiền rồi. Đầu gối bị va đập rách da, vết thương mùa đông thường lâu lành. Trước khi đóng vảy tránh dính nước, cũng đừng đụng vào kéo lại vỡ ra, mấy ngày nữa chắc ổn thôi. Tối nay chườm lạnh, mai bắt đầu chườm nóng, có thể xoa bóp nhẹ nhàng cho máu huyết lưu thông. Tốt nhất em nên xin nghỉ hai ngày Kì Húc ạ, bảo bạn cùng phòng chăm cho.”

“Em nhớ rồi, cảm ơn bác sĩ.” Hải Thiên Du đáp.

“Cảm ơn gì chứ.” Bác sĩ Ngôn nhìn Kì Húc, nửa lo âu nửa trách cứ, “Tên nhóc này lúc nào cũng bắt người khác quan tâm, ài, bao nhiêu năm vẫn không lớn lên được. Rồi, cứ nằm thêm chốc nữa, hết đau thì về.”

Bác sĩ xoay người ra khỏi phòng, để lại Hải Thiên Du và Kì Húc mặt đau khổ.

Cái chân đau của cậu ta còn đang để bên ngoài lạnh, Hải Thiên Du đặt chân hộ vào bên trong. Cả một đường đi, chân của Kì Húc chìm trong gió lạnh, giờ vẫn còn buốt buốt. Hải Thiên Du cau mày, nãy đi vội quá nên chưa đi tắt cho Tiểu Húc. Anh không hề nghĩ ngợi, ngồi xuống mép giường, đưa tay vào trong chăn, đôi bàn tay ấm áp bao lấy hai bàn chân lạnh buốt của ai đó.

Gương mặt không chút máu của Kì Húc lộ vẻ lúng túng, “Anh Thiên Du, em không sao đâu mà, chân không lạnh, khỏi phải ừ.”

“Hử? Không cần hả?” Mặt Hải Thiên Du tối sầm, mặt còn trắng hơn mặt người chết kia mà còn bảo không cần?

Kì Húc rút cổ, ngoan ngoãn im miệng. Cậu biết, anh Thiên Du giận lắm rồi. Ngày trước bị cảm nhẹ mà anh sầm sì hai ngày trời. Bây giờ thương đầu gối, trật cổ tay, bụng lại đau, thế này thì làm lì cả tháng mất!

Giữa lúc hai kẻ còn đang lúng túng, giọng Sử Vệ Hoành vang lên, “Bác sĩ Ngôn, em đến thăm Kì Húc ạ, cậu ấy thế nào rồi?”

“Ồ kia kìa, em đi xem xem.” Giọng của bác sĩ Ngôn.

Sử Vệ Hoành ba bước cũng thành hai, lúc bước vào trong thì thấy Kì Húc nằm trên giường mím môi mặt đau khổ, không khó chịu mà rất tủi thân. Hải Thiên Du đang ở bên mép giường, mặt nghiêm nghị, quanh thân tỏa ra lãnh khí.

Sử Vệ Hoành thay quần áo, mang cho Kì Húc áo khoác và tất. Ba năm làm anh em, tình cảm không phải giả, cộng thêm tư chất cơ thể Kì Húc tương đối kém, lúc nào cũng mang về ốm bệnh, cho nên cậu ta coi Tiểu Húc như em trai mình mà chăm sóc. Tuy vậy, cậu ta vẫn thấy sự chăm sóc của mình còn chẳng bằng một nửa sự quan tâm của Hải Thiên Du.

Vào lúc này, Sử Vệ Hoành mạo hiểm tiến vào vùng áp suất quanh Hải Thiên Du, đi tới mép giường, “Kì Húc, thấy sao rồi?”

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Kì Húc nghiêng đầu, thấy đồ được mang tới thì nói, “Cám ơn anh Hoành, làm phiền anh rồi.”

“Hi, có gì mà phiền chứ. Cậu chóng khỏe đấy, đừng để tụi anh phải lo lắng.” Sử Vệ Hoành nở nụ cười gương. Cậu ta biết lúc này Hải Thiên Du là người lo lắng nhất. Anh đối xử với Tiểu Húc cỡ nào, mọi người đều thấy cả. Mấy năm nay, ngày nào cũng như một, Hải Thiên Du trời nóng bật quạt trời lạnh đắp chăn, lo lắng xem cậu có thích ứng với cuộc sống trong trường không, xem cậu có hòa đồng với bè bạn không, bị bệnh thì đưa đến phòng y tế, đói bụng thì có nửa đêm canh ba cũng sẽ mang đồ ăn đến. Phần tình cảm này, chỉ sợ đã vượt qua thứ được gọi là tình anh em đã lâu.

Đúng lúc này Kì Húc bị thương, bụng lại đau, liệu anh ta có nổi đóa lên không đây? Tốt nhất là rút sớm cho lành!

Sử Vệ Hoành trò chuyện thêm mấy câu, thấy giờ mình về cũng ổn ổn rồi, vậy nên nhắm mắt đưa lời với Hải Thiên Du, “Anh Thiên Du, khuya lắm rồi, em về trước đây, đợi thêm lát nữa là cấm cửa đấy ạ.” Kì Húc thế này chắc không về phòng đâu, có lẽ là đến chỗ Hải Thiên Du ngủ thôi.

Anh bất chợt đứng lên, “Cậu trông em ấy, tôi đi ra đây một lát đã.” Nói xong đã chạy ra khỏi phòng y tế.

Kì Húc chớp mắt mấy cái với Sử Vệ Hoành còn đang ngơ ngác, “Anh Hoành, anh Thiên Du có giận rồi không để y em nữa không?”

Sử Vệ Hoành nhìn dáng vẻ thận trọng của cậu cũng hơi thấp thỏm. Nếu Thiên Du không để ý cậu ấy nữa thì nhóc này có khóc ngất đi không nhỉ. Nhưng chắc chẳng đến nỗi vậy đâu, “Không sao đâu, chắc anh ấy về lấy đồ thôi.”

Sự thật đã chứng minh, Hải Thiên Du về nhà lấy đồ đến. Hai mươi phút sau, trước cửa phòng y tế đậu thêm một chiếc Smart*. Kì Húc đã hết đau, Hải Thiên Du cầm áo khoác bao lấy cho cậu, sau đó bế vào xe kiểu công chúa. Xong xuôi thì quay qua nói với Sử Vệ Hoành, “Không có chỗ nữa, tôi không tiễn cậu được, làm phiền nhé.” Nói xong thì khéo léo lái con Smart đi.

*Smart là loại xe ô tô chỉ có 2 ghế ngồi.

Sử Vệ Hoành đứng một mình trước cửa phòng y tế, mặt đầy hăm mộ cùng đổ kị —— Đời này ghét nhất xe Smart!!!

Phòng thuê của Hải Thiên Du cách đại học S không xa lắm, ở trên tầng ba, gồm một phòng khách, một phòng ngủ cùng gian bếp nhỏ. Diện tích không lớn lắm, nhưng một người ở cũng khá rộng rãi. Thường ngày thì có Kì Húc thỉnh thoảng đến ngủ qua đêm, bởi bao giờ tủ lạnh nhà anh cũng chật cứng, mà toàn các món cậu thích ăn. Cuối tuần là thời điểm Kì Húc tới đây ăn chực, chực từ cơm trưa chực luôn đến tối, cơm tối xong xuôi thì chực nốt cả bữa khuya. Ăn khuya quẹt miệng cũng đã quá giờ đóng cửa kí túc xá, vậy là sáng hôm sau dậy chực luôn bữa nữa.

Xuống đến dưới nhà, Hải Thiên Du ngừng xe, ôm Kì Húc lên tầng, kéo theo mấy ánh nhìn quái dị.

“Anh Thiên Du, đừng ôm, em đi được.” Kì Húc thấy ánh mắt người lạ thì khê thì thẳm.

“Em muốn cố tình thấy?” Hải Thiên Du ậm ừ trong họng.

Kì Húc bị trấn áp rồi. Nghe cái giọng lạnh như băng này, tuyệt đối sẽ sầm sì cả tháng! Cơ bụng của anh chàng nào đó đã có đất dụng võ, được ai kia ôm chặt lấy.

Kì Húc được thả xuống một chiếc giường thiết mềm, không cần thay quần áo ngủ đã được ngủ rồi. Hải Thiên Du mặc dù lăm lăm nhưng vẫn không phát cơn giận lên cậu ta, ngược lại còn rề rề làm mấy chuyện của các bà mẹ. Đầu tiên là lấy nước cho Kì Húc, chờ cậu ta uống xong thì dùng khăn ẩm lau mặt cho cậu, còn lấy cả nước nóng ngâm chân cho người ta nữa. Xong xuôi lại dẫn Kì Húc vào nhà vệ sinh, lúc này mới nhét người vào trong chậu.

Kì Húc hờ mỗi cái đầu, nhìn Hải Thiên Du một lúc mới quyết định nói rõ ràng nguyên nhân, “Tối nay lúc về kí túc xá, có bạn phòng bên cạnh mang bia với thịt bò khô đến, em lỡ ăn hơi nhiều. Sau đó lúc nằm trên giường thì đau bụng, tính xuống giường lấy thuốc dạ dày uống; ai ngờ bò xuống nửa chừng thì trượt chân ngã. Xin lỗi, lại phiền anh rồi.”

Trong lòng Hải Thiên Du không rõ cảm giác gì. Tiểu Húc em ấy rất thích ăn, nhưng dạ dày lại không tốt, ăn uống dễ bị đau bụng. Mà kí túc xá thường dùng loại giường tầng, phía trên là giường, bên dưới là bàn học, khi đi ngủ lại phải leo trèo mệt nhọc.

Kì Húc cắn cắn môi, lại bổ sung thêm một câu, “Em cũng quen rồi. Anh Thiên Du, anh đừng giận nữa mà.”

Hải Thiên Du thấy rất hỗn loạn, vừa muốn mắng em ấy ham ăn không quan tâm đến thân thể, vừa muốn an ủi em ấy, nhưng vẫn không thốt nổi một lời. Anh biết mặt mình đang sầm lại, không phải vì anh giận, mà vì cảm giác mình quá vô dụng. Anh vẫn luôn muốn che chở cho Kì Húc, nhưng em ấy vẫn luôn đau ốm ngay dưới mắt anh.

Hải Thiên Du lấy tay quạt mặt mình, giọng nói mềm mỏng, “Anh không giận, em ngủ trước đi. Anh đi tắm đã.”

Kì Húc ngoan ngoãn gật đầu, “Vậy em có thể ôm Sponge Box ngủ không?”

Hải Thiên Du cười bất đắc dĩ, mở tủ quần áo lấy con Sponge Box mềm xù ra nhét vào ngực Kì Húc, “Cẩn thận đừng đụng vào vết thương.” Sau đó xoa đầu cậu, vắn nhỏ ngọn đèn, đi ra khỏi phòng.

Kì Húc ôm chặt Sponge Box, chìm vào giấc ngủ êm đềm.

3. Chương 3: Yêu Ngay Từ Lần Đầu Tiên Gặp Mặt

Khi Hải Thiên Du tắm xong rón rén trở lại phòng thì, dưới ánh đèn mờ ảo, hơi thở của Kì Húc đã trở chậm lại mà sâu hơn. Nửa cái đầu chìm vào gối, trong khi vẫn đang ôm lấy con Sponge Box.

Hải Thiên Du khẽ vuốt làn tóc xòa trên trán của người đang trầm vào cơn mơ, nửa gương mặt lộ ra dưới ánh đèn, nhu hòa mà an tĩnh. Anh lẳng lặng hồi lâu, đôi môi rơi xuống gương mặt say ngủ, chỉ trong chớp mắt đã rút lui. Càng đến gần người ấy, tâm trạng bản thân lại càng bất an, xung động tựa con mãnh thú muốn phá tung cả ***g ngực, giày xéo lý trí.

Hải Thiên Du quay mặt đi không nhìn Kì Húc nữa, khoác thêm chiếc áo, ra ngoài ban công hút thuốc. Anh không thể thương tổn đến Kì Húc được, dù chỉ một chút xíu. Người kia lúc nào cũng cần được bảo vệ, bề ngoài yếu ớt dễ bị tổn thương, nhưng cũng có lúc nội tâm lại kiên cường hơn nhiều so với dự đoán của mọi người. Bình thường thì không thông minh lắm, nhưng lại rất để ý đến bề bạn, chỉ riêng chuyện liên quan đến mình thì lại khá chậm hiểu. Đã ám chỉ nhiều năm như vậy, ngốc đến mức không có chút phản ứng nào, chỉ một mực coi anh là một người anh em tốt.

Anh em tốt? Hải Thiên Du cười khổ. Kể từ buổi trời chiều gặp cậu thiếu niên đó, anh biết hai bọn họ không thể nào trở thành anh em được. Nhưng mà, đối phương lại cứ một mực cho rằng là thế, anh cũng không có cách nào thay đổi. Anh sợ nếu cưỡng ép, có lẽ ở bên cạnh cậu ấy cũng không thể.

Yêu phải một kẻ ngốc, Hải Thiên Du đành chịu mệnh vậy. Rõ ràng rằng không thể ở bên nhau, anh đành yên lặng canh giữ bên người thôi.

Hải Thiên Du dụi tắt điếu thuốc, chốc sau đã đốt ngay thêm điếu khác. Đêm đã vào khuya, xung quanh yên tĩnh vô cùng, chỉ còn ánh đèn thành phố cùng vài ánh xe le lói nơi xa là chứng kiến sự cô tịch của cả thành phố. Một thằng đàn ông như anh, đứng một mình giữa đêm khuya hút thuốc đầy kiểu cách, lần nào cũng vì Kì Húc, cũng đã sắp thành thói quen rồi đấy!

Ngày ấy, Hải Thiên Du còn đang học cấp ba, mặc dù học rất kém nhưng thể dục lại không tệ lắm. Có điều, anh không phải học sinh chuyên thể dục, cho dù có khá hơn nữa thì cũng chẳng có gì để tự hào. Mặc dù mới thành tích thể dục không thể khiến các giáo viên ưu ái hơn, nhưng lại chọc đến N em gái, thỉnh thoảng lại có người tặng thư tình cho anh.

Lên lớp mười hai, Hải Thiên Du biết các thầy cô nói riêng với nhau rằng, không thể trông cậy gì vào việc anh đỗ đại học cả, nhưng lại có thể vớt vát vào một trường hạng hai dạy thể dục thể thao nào đó. Hải Thiên

Du không quan tâm nhiều đến chuyện đại học, dù sao tỷ lệ anh đỗ cũng chẳng cao lắm. Vốn cũng chẳng chuyên cần học tập gì cho cam, cứ thấy sách là buồn ngủ, gặp bài thi lại tắc tịt; thêm vào đó nhà anh cũng thuộc kiểu nhà giàu mới nổi, cứ kiếm ra tiền là được, đi học hay không không quan trọng. Hơn nữa, bậc cha mẹ nhà này chỉ một lòng quan tâm chăm sóc che chở cho đứa con gái của mình, với con trai thì chỉ đưa tiền, cho tự sinh tự diệt.

Được rồi, nếu em gái tài giỏi rồi, đặc biệt đáng giá để nhà mình tôn kính đến thế thì anh cũng không phản đối. Tự sinh tự diệt cũng tốt vô cùng, ít nhất cũng đủ tự do, không phải sao?

Vì vậy, đúng vào lúc người khác cũng đang toàn lực đổ máu, Hải Thiên Du hện mấy chiến hữu cũng được “thả rông” như mình đi đá bóng. Không ngờ bãi bóng tự phát dưới khu kí túc xá lại có người cướp lấy.

“Hải Thiên Du, bọn tao tới trước, sân này bọn tao đá!” Tên nam sinh đi đầu vênh mặt chỉ thẳng vào mũi Hải Thiên Du.

Hải Thiên Du không thèm để ý, “Mấy người bọn tao cùng đến, chẳng thấy ai ở đây trước cả, chỉ thấy mấy con chó sủa loạn lên thôi.”

Một lời không hợp, đẩy đẩy kéo kéo, thành công tạo nên một cuộc ẩu đả ngay tại trong trường. Khi giáo viên tới thì mấy thằng nhóc đều đã lấm lem đất bụi. Ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, hai bên thù địch thoát thành anh em tốt, hai tay còn đang cấu lấy lưng nhau mà dám nói với thầy giáo — Tụi em đang bàn nhau về kĩ thuật đá bóng, đang khá kịch liệt, thầy thật đúng là... Ha ha ha — Lấp liếm ngốc nghếch như vậy, người ta là giáo viên biết tổng. Kết quả rất dễ đoán, Hải Thiên Du và chủ lực bên kia bị báo lại với gia đình, nhờ giúp đỡ nhà trường cùng dạy dỗ các cháu.

Lúc Hải Thiên Du người đầy đất đi vào nhà, mẹ anh chỉ thẳng vào mặt, “Hôm nay ở trường mày đánh nhau phải không? Còn một mình đánh mấy người?”

Hải Thiên Du từ trước đến giờ vẫn là dám làm dám chịu, “Đánh nhau thì không sai, nhưng mà...”

Anh còn chưa kịp “nhưng mà” xong đã bị đẩy ra khỏi cửa. Mẹ Hải hung tợn mắng, “Hải Thiên Du, mày tính lại ngay cho tao, nếu mày dạy hư em mày thì thế nào hả? Chưa nghĩ rõ thì đừng mong vào cửa!” Sầm một tiếng, cánh cửa đóng lại.

Hải Thiên Du: O_O “....”

Không thể không nói, việc dạy con của nhà họ Hải quá nghiêm khắc! Các nhà đừng có học theo! Đường nhiên tư tưởng trọng nữ khinh nam kia cũng không nên nghĩ đến! Chỉ lo cho con gái nhỏ, còn con trai thương tích đầy mình thì vứt ngoài đường! Chạng vạng buổi tối mùa hè, trời sang nháy nháy sáng mờ. Hải Thiên Du trong lòng tắc tị, muốn tìm chỗ đặt mông xuống, thấy phía cửa nhà mình đã đổ bóng rồi, anh không thích. Liếc thấy bậc cửa nhà đối diện vẫn còn được mặt trời chiếu sáng vàng rực, anh lê mấy bước đặt mông xuống bậc cửa nhà người ta, vứt túi sách sang bên cạnh.

Thằng nhóc người đầy bụi bặm phơi thân dưới trời chiều kiểm điểm bản thân. Đầu tiên là nghĩ — Đồ con rùa tụi bay, con trai gì mà thấy đánh nhau là bỏ chạy, để một mình ông mày đối phó cả lũ chúng nó. Lần sau không cho tụi bay mấy quả tao không tính!!! Sau lại nghĩ — Cuối tuần ở lại trường vậy, ở gần nhà không tốt lắm, sẽ bị chê cười! Cuối cùng là... Đúng rồi, hình như nhà này là của một gia đình mới chuyển đến, không biết là kiểu nhà giàu thế nào, thế mà lại giống hệt nhà anh, cũng ba tầng và một đình viện, chắc chắc.

“Đàn đàn đàn đàn anh, anh anh không sao chứ?” Một giọng nói lấp bắp vang bên tai.

Hải Thiên Du giật mình, ngẩng đầu dưới ánh trời chiều, thấy một cậu nhóc không cao lắm, khoác túi xách kính ngạc nhìn anh. Cậu nhóc mặc một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay, quần đen và giày vải; trước ngực trái áo và cánh tay phải có huy hiệu trường. Hóa ra là cùng trường, bảo sao lại gọi đàn anh. Nhưng mà anh trông đáng sợ thế cơ à? Người run, giọng nói cũng lấp bắp run rẩy theo.

Hải Thiên Du nhìn thẳng, “Cậu biết tôi à?”

Cậu nhóc lập tức tự giới thiệu, “Em là Kì Húc, lớp bảy khối mười, em thấy anh ở chỗ sân vận động!” nói xong lại thấy mình kích động quá thì lại cúi đầu thì thầm, “Anh khỏe thật đấy...”

“Ồ, thế hử?” Hải Thiên Du mặt bình tĩnh, nhóc này... Anh không có chút xíu ấn tượng nào hết!

“Ấy kìa ——” Kì Húc hốt hoảng hô lên, vội mở cặp lấy khăn giấy ra đưa cho Hải Thiên Du.

Anh lại giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, thấy trước mặt mình là một bàn tay rất đẹp, khăn giấy trên tay cậu nhóc còn tỏa mùi hương bách hợp thơm ngát. Anh ngẩng đầu cao hơn nữa, thấy được một cánh tay gầy nhỏ, hơi lóe ánh dưới nắng chiều, nơi cổ áo sơ mi lộ ra một đoạn cổ, sau đó là cái cằm nhon nhọn, chiếc mũi, còn có hai mắt tròn tròn, vài sợi tóc mai bay bay theo gió, tựa như lấp lánh ánh kim.

Hải Thiên Du sống mười tám năm, lần đầu tiên thấy có một số việc thoát được ra khỏi sự khống chế của anh, ví dụ như lúc này, giữa lúc trời chiều đang đổ về tây mắt anh lại nóng lên, nhịp tim đập thất thường như đổ bệnh!

Nhất định là do tư thế ngồi không chuẩn! Hải Thiên Du thầm tìm cho mình cái cớ.

“Đàn anh, anh, anh lau đi ạ.” Kì Húc đưa khăn giấy lại gần mặt Hải Thiên Du, chỉ thiếu mỗi lau hộ người ta. Lúc này anh mới phản ứng, nhìn lại mình từ đầu đến chân. Quần thì nhăn nhúm, bên trái áo sơ mi trắng là một vết bùn, bên phải thì đầm nước, chắc giờ tóc cũng đang bù xù lắm, mặt khó nhìn lắm nhỉ? Tên Trình Hạo Phong kia đúng là chó điên, cứ cắn bừa cả lên!

“Cảm ơn, tôi tự làm được.” Hải Thiên Du nhận lấy chiếc khăn, lau mặt một cái, khăn giấy trắng tinh nhuộm một mảng vàng khè. Mặt anh đen lại, khước miệng co giật, suy nghĩ xem nên báo thù thế nào, đột nhiên anh chú ý đến Kì Húc đang đứng trước mặt mình.

Cậu ta thấy một tờ khăn vẽ chẳng đủ, dứt khoát ngồi xuống bậc cầu thang, lấy hũ túi giấy từ cặp ra đưa cho Hải Thiên Du. Kì Húc ngồi dưới anh một bậc, ý vào việc ngồi cao hơn mà tâm trạng Hải Thiên Du tốt hơn nhiều. Tên nhóc Kì Húc này đúng là mặt mũi đẹp thật, thanh tú mà lại có vẻ sách vở, còn thơm thơm nữa chứ. Không phải không phải, là cái khăn giấy này thơm tho, từ xa đã thấy mùi rồi!

Hải Thiên Du nhận tờ giấy, lau mặt, lau mái tóc bết, sau đó ngồi ngơ trên bậc thềm.

“Phải rồi, sao cậu đi học về trễ vậy? Năm đầu không phải về lúc năm rưỡi à? Lớp mười có cần học thêm đâu?”

Kì Húc hơi xấu hổ, cúi đầu, “Em về nhà cũng chẳng có việc gì làm, đến thư viện xem ít sách rồi mới về.”

“À, cậu chăm học thật đấy.” Hải Thiên Du đáp lời. Đổi lại là anh, anh thà chạy vòng quanh sân tập còn hơn vào nơi như thư viện ấy.

“Chỉ là thích đọc sách thôi mà, ở trong thư viện mới có.” Kì Húc nói, ngồi trên thềm xát hai tay với nhau, sau đó ôm cặp sách im lặng.

Nội tâm tương đối tự ti, không am hiểu kết thân với người khác. Không biết thế nào mà Hải Thiên Du cho ra kết luận như vậy, mà cũng bất giác lại mang tâm của kẻ làm anh nói chuyện câu được câu không với Kì Húc. Gần đây thích làm gì, cơm ở canteen trường thật khó ăn, thầy dạy thể dục quá nghiêm... Rặt những chuyện vụn vặt.

Áng chừng mặt trời sắp lặn, trời chiều cũng tối dần, Hải Thiên Du mới nói với Kì Húc, “Cậu về trước đi, muộn rồi đấy.”

Không ngờ cậu ta lại lắc đầu, “Em không vội, người nhà em không về sớm vậy đâu.” Nói xong lại liếc Hải Thiên Du. Anh đang ngồi dạng ra trên bậc thềm, một bên là cặp sách, muốn vào trong thì hoặc là đạp lên cặp sách, hoặc là vượt qua một cái chân của Hải Thiên Du, như vậy thì thật không lễ phép! Huống chi, được gặp đàn anh mà cậu ta vô cùng vô cùng tôn kính đã lâu, đương nhiên cậu còn muốn ở lại thêm nữa.

Lúc này, một chiếc xe đèn pha sáng rọi dừng ở phía cửa nhà đối diện, một người đàn ông trung niên bụng bia tay xách túi gì đó gõ cửa, “Bà xã, con gái ngoan, bố về rồi đây.”

Hải Thiên Du đứng dậy, thuận miệng, “Vậy tôi phải về đây, mai gặp nhé.”

Kì Húc cũng phải mông đống đứng dậy vẫy tay, mặt rất vui, “Đàn anh mai gặp ạ.”

Hải Thiên Du xách túi, ba bước cũng thành hai mà chạy về nhà, em gái vừa mở cửa là len vào luôn.

Kỳ Húc đứng ngoài nhìn cánh cửa kia mở ra rồi đóng lại, loáng thoáng có tiếng mắng nhiếc, sau đó thì không còn tiếng gì nữa.

Cậu đứng ngơ ngẩn một lúc, nhặt túi xách lên vỗ vỗ cho hết bụi, mở cửa đi vào nhà.

4. Chương 4: Đàn Em Hung Mãnh

Hải Thiên Du bị hành hạ nguyên đêm, sáng dậy mang đôi mắt thâm sì ra khỏi cửa, trong đầu còn ong ong lời mắng của ba mẹ “mày làm hư em gái mày thì làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ —” trong lúc mơ màng không cần thận và phải một người.

“Á, xin lỗi.” Hải Thiên Du giậm giựt một câu.

“Chào buổi sáng, đàn anh!” Một lời hỏi thăm rất có tinh thần.

Hải Thiên Du cố mở hai mắt díp lại, thấy Kỳ Húc ăn mặc chỉnh tề tinh thần sáng láng đang đứng bên ngoài. Anh nhấc tay vỗ vai cậu một cái, “Hóa ra là cậu à. Chào buổi sáng nhé, đã ăn gì chưa?” Anh ta vốn cũng chẳng phải loại biết quan tâm đến người khác, chẳng qua là thấy bờ vai này quá nhỏ gầy, cả đầu nữa thì cũng chỉ đến tầm vai anh, nhấn người ta xuống chút xíu là có thể kẹp vào nách mình rồi.

“Chưa ạ, tí nữa đến hàng gần cổng trường mình rồi mua sau.” Kỳ Húc ngược lên nhìn Hải Thiên Du, sóng vai bước cùng anh. Nhưng về như tình trạng của anh không được tốt lắm, hình như là vừa đi vừa ngủ. Kỳ Húc quan sát một lúc rồi hỏi, “Anh đi tập thể dục sớm đấy ă?”

“Hử?” Hải Thiên Du giương mắt nhìn. Tập thể dục sớm á? Sao anh lại phải tập thể dục sớm cơ? Nếu chẳng phải mẹ anh sợ con trai mình làm cái gì gây hư hỏng em gái mình mà tổng đi học sớm, không thì giờ này anh còn đang vui trong chăn mà mơ kia! Nhưng mà cũng lười giải thích, “Đi sớm mua đồ ăn sáng, muộn tí nữa thì đông lắm.”

“Vậy ạ, cũng phải lắm, nếu em đi muộn mười phút chắc cũng phải chen nhau mà cướp quá.” Kỳ Húc cười, như thể riêng chuyện được nói với Hải Thiên Du đã là vui vẻ lắm rồi.

“Nhìn cậu thế này nhất định cướp cũng chẳng thắng nổi.” Hải Thiên Du liếc nhìn Kỳ Húc bên cạnh mình. Cậu học trò nho nhỏ gầy còm, chỉ thích hợp ở trong thư viện mà ôm chồng sách dày, đầu giống một kẻ biết tranh giành bữa sáng?

“Đúng vậy đấy ạ, hi hi.” Kỳ Húc gãi gãi đầu, nở một nụ cười xấu hổ.

Tháng tư buổi sớm nắng rất ấm, kéo bóng những người đi đường trở nên dài thật dài, hệt như hai người bạn gần bó khăng khít.

Họ đến cửa hàng bán bánh bao mì miễn gần trường, lúc này đang có vài ba người cũng đang đợi mua.

“Yo, đây chẳng phải Hải Thiên Du đấy à? Nghe nói hôm qua một mình mày đánh lại cả đám hả? Không ngờ hôm nay mày còn nhàn nhã đi học được, đúng là mãnh tướng!” Một cậu trai lên tiếng chào.

“Đúng thế, tớ cũng nghe nói vậy. Thầy giáo có làm gì cậu không?” Một nữ sinh khác thăm hỏi, ánh mắt ngập vẻ quan tâm.

“Ày, có cái gì được chứ, thì cứ thế thôi.” Hải Thiên Du trả lời chiếu lệ, cũng không quan tâm lắm. Giữa học sinh ngoan và học sinh cá biệt, ít nhiều gì cũng tính là bạn học, cũng chỉ có vài câu lễ phép hoặc mấy lời nhả nhặn chẳng méch lòng ai.

Hải Thiên Du mua một hộp bánh cuốn và hai cái bánh bao xong mới nhớ đến Kỳ Húc đi cùng mình, quay đầu lại tìm thì thấy cậu đàn em bị bỏ quên trong chốc lát đã mua xong cho mình hai chiếc bánh bao xá xíu.

“Cậu ăn có chút xíu này thôi á hả? Chẳng trách không lớn được.” Hải Thiên Du cầm bữa sáng của mình đi vào trường.

“Thế là no rồi, buổi sáng em cũng chẳng ăn được bao nhiêu.” Kỳ Húc hơi cúi đầu, cảm giác như mọi sự hoạt bát cả đường đi đã biến mất sạch.

Hải Thiên Du phát hiện, từ lúc bước qua cánh cổng trường, cậu nhóc này như biến thành một người khác hẳn.

Sự linh hoạt vừa nãy đã biến mất, chỉ còn lại một nam sinh tự ti đến mức gần như vô hình. Hải Thiên Du bắt giác cau mày, tâm trạng không tốt lắm, nói, “Cậu ăn chỗ bánh cuốn này đi.” Rồi kín đáo đưa cho cậu túi bánh, phát tay một cái đi vào khu phòng học lớp 12, để lại cho Kỳ Húc một bóng lưng thẳng tắp.

Cậu đứng nguyên tại chỗ chưa kịp nói lời nào. Hộp bánh cuốn trong tay bọc hai lần túi nilon. Mặc dù vậy, nó vẫn tỏa ra mùi hương ngửi đến là thèm.

Hải Thiên Du về lớp mình, ăn xong bữa sáng rồi gục xuống bàn ngủ bù. Thầy cô bè bạn thấy cảnh này cũng chẳng chê trách gì, chung quy cứ đến những ngày cuối năm học lại có những học sinh như thế này tình nguyện tụt xuống dưới. Vào mấy tháng cuối trước khi tốt nghiệp, với nhiều người thì trường đại học tốt nhất chính là trường đời, rõ ràng là thế.

Ngủ no ăn cũng no, thế là đã hết một ngày. Lúc tan học buổi chiều, một mình Hải Thiên Du ôm bóng đi vào sân tập, định tập đá một lúc mới về nhà. Trải qua chuyện ngày hôm qua, mấy chiến hữu thường ngày vẫn lẫn lộn lại biệt tăm. Hải Thiên Du cũng không quan tâm lắm, có mấy thằng bạn hay chơi thì thời điểm này cũng lao đầu vào ôn học rồi, thời giờ đâu mà đi đá bóng.

Lúc đang một mình chơi bóng trên sân, Hải Thiên Du chợt nghĩ tới chuyện sau khi tốt nghiệp cấp ba mình sẽ làm gì. Xác suất lên đại học là tương đối nhỏ, kể từ lúc lên lớp mười một đến giờ, gần như anh cứ tụt hạng dần, nếu không do tố chất thể dục cao, thi đấu cũng mang về cho lớp vài ba giải, thì đoán chừng các thầy đã chẳng cho anh vào ban. Có lẽ, chưa được mấy tháng nữa, anh sẽ lại theo ba đi làm ăn, sau đó sẽ biến thành một thằng đàn ông mở miệng ra là tiền như ông ấy.

Sắp đến giờ cơm tối, Hải Thiên Du mới vác cặp đi về nhà. Không ngờ lại gặp Kỳ Húc đứng ở cổng trường.

“Cậu sao thế? Bị ai bắt nạt à?” Hải Thiên Du nhìn dáng người lảo đảo như sắp ngã của cậu nhỏ.

Sắc mặt Kỳ Húc tái nhợt, thấy Hải Thiên Du thì vẻ như càng tức giận, giọng nói nho nhỏ như đang tự thoại, “Ăn bị đau bụng, đi mấy lần rồi.”

“Sao thể chất cậu kém quá vậy? Nếu không thì từ nay về sau tan học xong thì cùng đi tập nhé?” Hải Thiên Du thuyết phục, thuận tiện lôi kéo người để chơi cùng.

“Có thật không? Vậy mai chúng ta bắt đầu nhé?” Kỳ Húc ngược mặt lên hỏi.

“Được, vậy mai tan học xong gặp nhau ở sân tập.” Hải Thiên Du dứt khoát quyết định, sau đó nhìn nhìn người đang đi bên cạnh mình, thuận tay khoác luôn cặp sách người ta lên vai mình.

Từ đó, cứ sau giờ học, tên có thần kinh vận động cực tốt là Hải Thiên Du lại kéo cậu nhóc bệnh nhược Kỳ Húc đi rèn luyện, đồng thời biết được rất nhiều chuyện khó hiểu. Đó toàn là những chuyện khiến anh giận dữ hoặc kinh ngạc đến bội phục, nhờ vậy mà cuộc sống cũng trở nên sống động hơn.

Ví dụ như, Kỳ Húc ở đối diện nhà anh, nhưng cậu là con được nhờ nuôi, cha mẹ cũng không để ý lắm. Cuộc sống hầu hết là tự xoay sở, bẩm sinh dung tích phổi nhỏ, thể chất kém, sau dạ dày cũng không ổn, lúc trở mã cũng chậm trễ hơn người, càng khiến người khác đau lòng!

Ví dụ như, Kỳ Húc không thông minh cho lắm, nhưng học tập rất chăm chỉ, một mực lặng lẽ chuyên chuyên cần cần, mà thành tích cũng tầm khá giỏi. Giấc mơ của cậu ấy là đỗ đại học, sau đó trở thành một tác gia nổi tiếng. Nhưng về như các bạn cùng lớp không thích giao thiệp với cậu, cũng có vẻ lẽ do cậu không phải người thường trú ở đây, nên bạn bè lại càng ít. Kỳ Húc giống như một kẻ cô độc sống vậy đã rất nhiều năm, thật sự là một đứa nhỏ ngoan, nhà anh quý nhất là những ai chăm học thế này!

Lại ví dụ như, Kỳ Húc rất mực sùng bái anh, bởi vì anh có thể về nhất cuộc thi chạy 5000m, mà Kỳ Húc xem là đúng lúc anh vừa chạy qua đích. Ô, hóa ra là có chuyện này!

Hải Thiên Du gãi đầu, hóa ra là vì anh vận động tốt quá, nên vô tình cậu được một cậu đàn em? Nhưng sự vui sướng nhẹ nhàng này là thế nào?

Nửa tháng trôi qua, hai người đã trở nên gần gũi nhau hơn. Buổi sáng cùng đi học, buổi trưa cùng ăn cơm, chiều tối lại cùng tập thể thao. Hải Thiên Du chán đời cuối cùng cũng có bạn tiêu khiển cho hết thời giờ rồi, nhưng “bạn” này luôn khiến anh có cảm giác là lạ nào đó, rồi lại không muốn tách ra. Hải Thiên Du cũng không nghĩ nhiều, như thể chuyện kiểu cách kia không phải do anh làm.

Cho đến một ngày nọ, Kỳ Húc vô tình nói nếu như trước cổng trường có một quán cơm nhỏ thì tốt, vậy thì buổi trưa cậu sẽ không phải chen chúc trong canteen xếp hàng ăn cơm nữa. Không hiểu Hải Thiên Du nghĩ gì, trong đầu chợt lóe, đột nhiên nghĩ ra mình sẽ làm gì.

Tối đó, anh nói chuyện với ba mình, tốt nghiệp cấp ba xong sẽ không đi học, mở quán cơm kiếm tiền. Người từ trước tới giờ chỉ biết có con gái là ba anh đây đã cười ta ba phút, vỗ mạnh vào vai anh mấy cái, “Không hổ là con trai bố, quả nhiên sẽ kiếm tiền!” Sau đó không chọn tay mà cho anh luôn mười vạn làm vốn làm ăn.

Hải Thiên Du lau mồ hôi đầy đầu, khoe miệng co giật không thốt lời nào đi về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, anh không còn mỗi ngày sống thong thả nữa. Dò la hết mấy ngày mới phát hiện gần đó có một cửa hàng sắp chuyển nhượng, anh vội tìm ông chủ để bàn giá.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, Hải Thiên Du gặp lại con có duyên thích cắn người Trình Hạo Phong!

“Hô hô hô, muốn thuê cửa hàng của bố tao á hả, giá cả có thể bàn, nhưng có đường sống là không thể thương lượng được.” Trình Hạo Phong mặt gian tà, cười cao ngạo, “Đấu một với một! Nếu mày khiến tao tâm phục khẩu phục, tao sẽ bảo bố tao cho mày thuê.”

Hải Thiên Du cảm giác cổ mình sắp lệch đến nơi, không thể nhớ nổi mình đã đắc tội thằng nhãi tiểu tư sản này lúc nào. Cuối cùng mới hỏi, “Chỉ vì tao đánh mày một lần ấy mà mày nhớ đến tận bây giờ? Không phục nên muốn đấu solo?”

“Ai thèm nhớ đến cái chuyện tép riu ấy chứ! Rốt cuộc thì anh đánh ai chứ hả!” Trình Hạo Phong gào lên, “Tóm lại, mười hai giờ thứ bảy, công viên Kim Hương, muốn cửa hàng thì tới gặp tao!”

Nhận được chiến thư, Hải Thiên Du là một kẻ đúng hạn mà, quan tâm nguyên nhân làm gì! Khó có một dịp, đây là đất dụng võ mà! Đánh nhau ư, chính là thứ anh dễ dàng dùng bàn tay của mình để đoạt nhất! Canh ba giờ ngọ, công viên Kim Hương, chiến hươu, Trình Hạo Phong toàn bại!

Ai bảo Trình Hạo Phong đi muộn vậy chứ, còn những nửa tiếng chứ! Hải Thiên Du phớt nhả hơn nửa tiếng đã muốn nổi điên, vừa thấy bóng người nọ đã phát động công kích, cuối cùng phát triển thành một bên đánh đơn phương, tình huống khi ấy thể thảm đến nỗi không nỡ nhìn...

Hải Thiên Du từ học sinh giỏi đến đứng giờ ngủ trên lớp thành học sinh cá biệt cúp học liên miên. Vì vậy Kỳ Húc còn cố tình đi tìm anh, còn tử thân nói sao không thấy anh đến sân tập. Có điều, ngày khai trương quán cơm, Kỳ Húc trở thành thực khách đầu tiên được ăn miễn phí, cậu lúc ấy còn chưa hồi hồn, ăn xong một bữa mới nhớ ra mà khen Hải Thiên Du.

Anh nhìn gương mặt trắng trẻo thoáng ửng hồng cùng đôi mắt lấp lánh kia, tâm trạng rất tốt, ngửa mặt lên trời cười to, vung tay lên nói, “Cậu sau này sáng trưa chiều muộn gì cứ đến ăn, không thu tiền!”

Kỳ Húc thoát trở nên vui vẻ, chỉ ngờ ngạc gật đầu một cái, trở thành khách quen của quán cơm Thiên Húc.

Một ngày, Trình Hạo Phong thi tốt nghiệp xong hùng hổ ngang ngược xuất hiện trong quán của Hải Thiên Du, quyết tâm trước khi tha hương phải ăn sạch quán của anh.

Tên tiểu tư sản này cũng dở hơi thật. Chỉ bao nhiêu món, sau đó nhàm chán đợi các thứ lên, đã vậy còn nhặt xương trong trứng, lúc thì chỗ này không đủ vệ sinh, chỗ thì nếm nếm chưa đủ vị... Có điều chủ quán là Hải Thiên Du đây đang bận hầu Kỳ Húc ăn cơm, hoàn toàn coi cậu ta như trong suốt, chờ Kỳ Húc ăn xong còn dâng khăn giấy lên cho người ta lau. Nhìn qua thôi, cái nghệ thuật phục vụ này thật đúng là tài tình, trình độ thân thiết quá đủ để ca tụng rồi!

Hải Thiên Du tiễn Kì Húc đi học, sau đó quay lại thúc giục con chó điên kia ăn nốt chỗ thức ăn cho chó. Không ngờ Trình Hạo Phong bật cười như điên, đập bàn rầm rầm, như sắp lăn ra đến nơi.

Khỏe miệng Hải Thiên Du co giật, may mà giờ quán tương đối ít khách, nếu không để nhiều người thấy trong quán có một kẻ tâm thần thì không tốt. Anh trở lại bếp, làm nốt mấy món rồi bưng lên, còn xách tới một ấm trà nữa.

Ai ngờ Trình Hạo Phong cười xong rồi còn nở thêm một nụ cười xóa sạch hận thù, “Tao cũng không thêm oán mày nữa, cứ tưởng mày của lấy Tiểu Anh rồi chứ. Hóa ra là có chuyện này, ha ha, thật vui chết được!”

Tiểu Anh là ai? Hải Thiên Du ngỡ ngàng không biết đâu mà lần. Anh đã quên từ lâu rằng chỗ thư tình anh từng nhận có một bức có đề tên Tiểu Anh. Những thứ ấy anh chẳng bao giờ để ý, càng không biết đó là bạn gái cũ của Trình Hạo Phong.

Sau đó Trình Hạo Phong còn bổ thêm một câu có lực sát thương cực lớn, “Thì ra mày để ý tên đàn em kia!”

Hai Hải Thiên Du run lên, chén trà thủy tinh rơi xuống đất “choang” một tiếng...

5. Chương 5: Thành Thói Quen

Tình cảm còn mơ hồ đã bị bày ra chỉ trong chớp mắt, Hải Thiên Du ngẫm lại, và quyết định thay đổi. Vốn là những ngày tốt đẹp, chỉ cần tính xem sẽ kiếm tiền như thế nào, trở thành một mực mong muốn được theo đuổi. Trở nên giàu có, nhưng giữa chừng lại có chuyện xảy ra khiến người ta còn cào.

Từ đó về sau, mỗi lần Hải Thiên Du gặp Kì Húc là lại thấy trong lòng ngứa ngáy. Không dám thân cận quang minh chính đại, chỉ sợ đồ một sách ngọc ngách ấy sẽ ** anh mất. Nhưng đã mang cái tiếng anh em tốt, xoa cánh tay sờ cổ tay, nhéo tai vỗ tóc sao có thể tránh?

Coi trọng em ấy? Thích em ấy? Thích một cậu nam sinh? Mỗi lần thấy Kì Húc, đầu óc Hải Thiên Du lại quay cuồng bởi những vấn đề này, luôn luôn cảm giác rằng phải tìm Kì Húc làm chuyện gì đó mới có thể dịu đi tâm trạng mình. Cho đến một buổi đêm, tỉnh dậy sau một giấc xuân-mộng-vô-biên, Hải Thiên Du sầm mặt giật chiếc quần ngủ tàn tích đêm trước, mọi nghi vấn trước đây không còn nghi ngờ gì nữa.

Mẹ nó, anh thật sự để ý đến Kì Húc!!!

Phiền, thật sự là phiền lắm. Nhất là khi trong quán lại cứ có kẻ đến ăn chực mãi. Học sinh lớp mười hai thi tốt nghiệp xong rồi, nhưng hai khối dưới vẫn còn phải học, mà tiệm cơm mới mở của Hải Thiên Du lại rất được hoan nghênh, học sinh đa số cũng thích, dần cũng thành quen.

Trình Hạo Phong cứ rảnh rỗi là lại đến dùng cơm, sau đó cứ nhìn Hải Thiên Du mà cười rúc rích. Hải Thiên Du muốn nói lại không nói ra lời, nín lại thì khó chịu, đúng lúc này Trình Hạo Phong rất anh em mà đưa ra một vài đề nghị.

Tình nghĩa giữa con trai rất kì lạ, có thể từ kẻ thù mà hóa anh em.

Nhưng mà, một lần lại một lần làm ám hiệu, tình anh em giữa anh và Kì Húc lại càng thêm sâu nặng. Tình yêu mà Hải Thiên Du đè nén trong hòng lại càng khó rời miệng. Trình Hạo Phong thấy thế lại càng vui, cậu ta cười nhạo Hải Thiên Du tròn hai tháng thì bất ngờ chạy đi làm lính, còn nói trai quân đội là được con gái hoan nghênh nhất, sau khi giải ngũ, tất cả các em gái sẽ là của cậu ta!

Hải Thiên Du cứ thế, ngày ngày mở tiệm cơm, Kì Húc lúc đến trường hoặc tan học lại ghé qua đây ăn, sau đó sẽ cùng anh đến sân tập chạy một lúc, hàn huyên đôi ba câu. Kì Húc cứ tiếp tục hướng đến giấc mơ đại học như cũ. Hai năm sau, cậu nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học S, còn Hải Thiên Du lại thừa lúc người nọ đang vui sướng mà lặng lẽ chuyển cửa hàng nhà mình về bên hông đại học S...

Nhớ lại một quãng hồi ức dài, cảm giác vừa ngọt ngào lại vừa ê ẩm, thật ra cũng không tốt đẹp như vậy. Hải Thiên Du dụi tàn thuốc, cũng không hút nữa, mặc cho làn gió đêm lành lạnh tạt qua mặt mình. Kì

Húc đã từng nói, đàn ông thỉnh thoảng vương hơi thuốc lá mới có vị đàn ông. Sau đó không ít lần cậu ta vùi anh cho hút, nhưng anh lấy lý do phổi yếu mà không cho. Không những không cho mà còn lấy cả bữa sáng ra để uy hiếp. Anh cũng không đụng đến thuốc trước mặt Kì Húc, anh không đành lòng để sức khỏe của cậu bị đe dọa thêm một chút xíu nào nữa.

Không thể nghĩ được sẽ vì em ấy mà làm được đến mức độ này, càng không tưởng nổi hóa ra đã rèn được thói quen ở bên em ấy. Chẳng qua tối nay anh đặc biệt cảm thấy khó chịu, chỉ muốn vọt vào trong phòng lay người ta dậy mà nói rõ tâm ý mình ra, lại hung tợn cảnh cáo nếu không yêu mình thì sẽ không để ý đến em ấy nữa. Nhưng dù là ý nghĩ nào đi chăng nữa, đều sẽ theo hơi khói thuốc mà cuốn đi cùng làn gió.

Có lẽ, cả đời Hải Thiên Du anh sẽ không thể nói ra miệng được...

Kì Húc vùi trong chăn ngủ tận đến lúc tự tỉnh, vươn móng vuốt không bị thương ra dụi dụi mắt. Lúc mở mắt ra rồi mới thấy Hải Thiên Du đang nằm nghiêng dựa vào vai mình ngủ rất sâu.

Kì Húc chớp mắt mấy cái, nhìn ra cửa sổ. Rèm cửa rất dày ngăn trở ánh sáng, chỉ có vài tia nắng lọt qua mép rèm, đó cũng dư thấy mặt trời đã đủ nướng mông rồi! Hóa ra anh Thiên Du cũng có lúc ngủ lười, thật đúng là hiếm thấy!

Kì Húc nổi cơn đũa nghịch, thò móng khê khàng vuốt dọc một đường theo mi mắt anh, chỉ thấy hàng mi anh hơi run run, nửa tỉnh nửa không. Kì Húc thấy rất thú vị, được trêu đùa anh ấy ở khoảng cách gần thế này hiếm lắm!

Ngón tay nhẹ chọt vào lỗ mũi người nọ, chắc cũng ngứa lắm nhỉ? Chút xíu sau đã thấy Hải Thiên Du cau mày, khóe miệng giật giật.

Chơi vui quá đi! Hải Thiên Du luôn luôn làm việc mau lẹ dứt khoát, vậy mà cũng có lúc đáng yêu như trẻ con thế này! Kì Húc còn định chơi tiếp, ai dè chỉ một giây sau, ngón tay đã bị người ta cắn mất!

“Á!” Kì Húc sợ hết hồn, vội rút ra, thu bàn tay không an phận lại.

“Hừ hừ, gan to lên rồi hửm? Tay khỏi rồi phải không?” Hải Thiên Du mặt màu cau có. Hôm qua anh phơi gió cả đêm, mơ mơ màng màng ngủ được mấy tiếng, đúng lúc ấy thì người bên cạnh lại không yên phận mà bắt đầu nghịch này nghịch nọ! Thật chỉ muốn dạy dỗ cho một trận!

“À, cái đó thì... Anh Thiên Du, mặt trời lên cao ba sào rồi, anh không phải là ông chủ à? Sao không dậy mở hàng đi?” Kì Húc hơi lúng túng, cậu nhóc bình thường ít làm chuyện xấu, hôm nay lại có hứng trêu chọc anh Thiên Du, vậy mà lại bị bắt tại trận. Nhìn anh ấy chẳng có vẻ gì là vui vẻ cả!

Hải Thiên Du cũng không ngủ nữa, cầm điện thoại trên đầu giường lên xem, sau đó mới ngồi dậy. Sau mới nói với Kì Húc, “Anh là chủ, chủ thì không cần tự mở hàng, nếu không anh thuê thêm người như vậy làm gì.”

Kì Húc chớp mắt mấy cái, cũng định dậy theo anh, nhưng lại bị Hải Thiên Du nhét vào chăn, “Em ngủ thêm lát nữa đi, bình thường đi học làm gì được nướng thế này. Anh bảo Sử Vệ Hoành xin cho em nghỉ mấy hôm, không phải dậy sớm vậy đâu. Làm xong bữa sáng anh sẽ gọi em.”

“Hô hô, đây chẳng phải là trong họa có phúc sao?” Kì Húc nheo mắt cười, lại liếc thấy ánh mắt nguy hiểm của Hải Thiên Du thì lập tức ngoan ngoãn lại, giơ móng lên thề, “Tuyệt đối không có lần sau đâu mờ. Về sau em sẽ yêu bản thân mình, tuyệt đối không cạy mạnh mà tham ăn!”

Hải Thiên Du thở dài, xoa mái tóc mềm mềm hơi ẩm của cậu nhỏ, “Yên tâm ngủ đi.” Nói xong, mặc quần áo tử tế đi làm bữa sáng, thuận tiện đóng luôn cửa phòng.

Kì Húc lẩn lộn trong ổ chăn, cuối cùng vẫn không ngủ được, nãy ngủ tận đến lúc tự tỉnh, giờ có thể nào cũng không nhắm mắt lại được nữa. Cậu từ trước đến nay là học sinh giỏi chăm ngoan, quy luật cuộc sống chẳng khác gì mấy ông cụ về hưu, bất chợt lại có lúc không phải đi học thế này đúng là không quen lắm.

Cậu nằm mở mắt, chán mùa đông thích thật! Cũng may mà có người anh em là Hải Thiên Du này, có thể gặp phải anh ấy thật tốt quá! Lúc này có thể nghe thấy tiếng bát nôi khe khẽ từ phòng bếp nơi người kia đang nấu bữa sáng. Đã nhiều năm rồi, tài nấu nướng của anh Thiên Du càng xuất sắc, người đánh giá có tư cách nhất là cậu đây hận không thể mỗi lần ăn là cho anh 32 likes. Ày, nếu cả đời này được ăn đồ ảnh

nấu thì đúng là không sống uống mà! Nhưng mà chắc cũng chả được đâu, tốt nghiệp rồi thì hết thôi. Tay nghề của anh Thiên Du không biết về sau sẽ là ai được hưởng, ày, thật tiếc quá đi

~Kì Húc không nằm nổi nữa, thử xem lại cổ tay và đầu gối mình, thấy có vẻ không nặng như tưởng tượng thì rón rén ra khỏi giường. Mặc đại một chiếc áo khoác, vừa ra khỏi phòng đã thấy anh đang ở trong bếp chuyên tâm làm bữa sáng.

Người đàn ông cao lớn mặc chiếc tạp dề màu da trời, đứng giữa phòng bếp nho nhỏ, cầm cái muôi khuấy khuấy gì đó trong nồi cơm điện rồi đóng nắp lại, chuyển sang rửa rau thơm, hoàn toàn không biết có người đang đứng “rình” từ nãy giờ.

Kì Húc chợt thấy trí tưởng tượng của mình chưa bao giờ hết thuốc chữa như thế này, tình huống sẽ là — Một buổi cuối tuần tươi đẹp, nam chính dịu dàng chiều vợ đang nấu ăn trong bếp, nữ chính mặt hạnh phúc đi từ đằng sau ôm lấy hông nam chính “Có anh thật tốt”, anh chính sẽ mỉm cười quay đầu lại, hôn người đang ôm lấy mình “Chỉ cần em hạnh phúc là được”. Hu hu hu, trông mới cảm động làm sao! Chẳng qua, quãng thời gian tươi đẹp luôn ngắn ngủi, câu chuyện bắt đầu được đẩy lên cao trào. Nhưng người yêu nhau vẫn cố gắng bên nhau một cách hạnh phúc, yên lặng nỗ lực, nhưng cuối cùng vẫn không thể nắm tay nhau cả đời. Trước lúc chia tay, thậm chí cầu nguyện hay cũng tự ăn ủi mình — Chỉ cần người ấy hạnh phúc là tốt rồi!

Hu hu hu, khó chịu vậy nè, sao lại có bi kịch cơ chứ!!!!

Khi Hải Thiên Du rửa rau xong quay đầu ra, thấy Kì Húc trừng ra vẻ mặt bi thống thì giật mình, vội thả rau xuống, “Tiểu Húc, em sao vậy? Đau chỗ nào à?”

“Hu hu hu, chỉ cần anh hạnh phúc là tốt rồi, sao lại còn có bi kịch?” Kì Húc bị thương gạt tay Hải Thiên Du ra, đi rửa mặt, còn vọng lại một câu nói buồn bã, “Anh Thiên Du, hóa ra anh còn mua được kem đánh răng vị chanh này...”

Hải Thiên Du: (o)! Thần kinh Tiểu Húc không có vấn đề gì chứ?

Lúc sau, Kì Húc rửa mặt xong, cũng trở lại trạng thái bình thường. Cậu khập khiễng lết cái thân què qua phòng khách ngồi, chờ Hải Thiên Du nấu xong bữa sáng.

Bát cháo thịt băm trứng bắc thảo nóng hôi hổi, điểm thêm mấy ngọn rau thơm trên mặt, kèm với một đĩa sủi cảo luộc nho nhỏ, bữa sáng đơn giản cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy ngon miệng. Kì Húc hai mắt sáng lên, có điều tay phải bị thương không làm gì được.

Hải Thiên Du không đưa thìa cho cậu, chỉ bày một bát cháo ra trước mặt, nhét một cái thìa vào tay cậu, “Ăn từ từ thôi, đều là của em cả mà, không ai giành ăn đâu.”

Kì Húc cười khan hai tiếng, khá lúng túng. Mặc dù không cần câu nệ trước mặt anh, nhưng mà lần nào cũng hết như bản năng. Thật đúng là mất hết phong độ mà, cậu cũng chẳng phải vừa được thả từ trong trại ra, vội vàng cái nỗi gì! Kì Húc cầm thìa, bắt đầu ăn từng chút một.

“Chốc nữa em cứ ở đây chơi một mình, anh đi lấy quần áo cho, mấy ngày này cứ ở tạm đây nhé.” Hải Thiên Du thuyết phục, “Chờ khỏi rồi thì đi học.”

“Cảm ơn anh Thiên Du.” Kì Húc đang ăn cũng ngẩng đầu lên, còn nói, “Phiền anh mang cả sách vở cho em nhé, không thì sau biết làm bài thi thế nào.”

“Em đó, liều mạng như vậy làm gì, không phải học đại học dễ lắm sao? Có ai lao đầu vào học như em không, cũng phải biết chơi chứ.” Hải Thiên Du mỉm cười, cũng không bày tỏ gì thêm. Anh biết từ trước tới nay Tiểu Húc vẫn luôn rất rất cố gắng, trước kia thì bảo mình không thông minh bằng người ta, chỉ có thể lấy chuyên cần mà bù khuyết. Anh cũng rất thích một Tiểu Húc luôn phấn đấu vì ước mơ như vậy, cảm giác tràn ngập năng lượng đó rất đáng khen mà!!

“Cũng sắp tốt nghiệp rồi, không cố gắng thì làm gì còn cơ hội nữa.” Kì Húc nói một câu rồi ăn tiếp.

Ầm một tiếng, Hải Thiên Du vẻ mặt phức tạp nhìn người đang ăn chuyên chú kia, đáng tiếc cậu ta quá nhập tâm với đồ ăn, không để ý đến ánh nhìn của anh.

“Cũng phải, đã sắp tốt nghiệp rồi.” Hải Thiên Du khẽ nói một câu. Em tốt nghiệp rồi, sẽ đi đâu đây? Anh sẽ lấy lý do gì để đi tìm em bây giờ?

6. Chương 6: Sự Kiện Tiền Xu

Mùa đông này, Kì Húc bị thương đầu gối và cổ tay, xin nghỉ phép rồi thì một mực chôn thân trong nhà trọ của Hải Thiên Du, chính xác là chôn thân trong chăn nhà anh.

Hải Thiên Du nấu cơm xong quay lại đã thấy Kì Húc ngồi trên giường đọc sách nghiêm túc. Anh đến lại gần, hóa ra là một quyển manga.

Hải Thiên Du, “...” Ai đã nói là sẽ học hành chăm chỉ ấy nhỉ?

Hải Thiên Du vươn tay cầm lấy quyển truyện. Kì Húc đờ mắt ra ngơ một lúc, sau mới nhồm lên giọng nói, “Anh Thiên Du, chút xíu nữa là đọc xong rồi, trả lại em đi!”

“Có người nói là muốn học thật giỏi cơ mà, anh xem xem là học cái gì.” Hải Thiên Du lập tức mở cuốn truyện ra, “Em thích anh?”

Trên đó là hình một cô nữ sinh đang mân mê tà áo, mặt ngượng ngùng vừa mong đợi mà thỏ lộ với một cậu nam sinh. Ba chữ “Em thích anh” to đùng đã chiếm lấy một phần tư trang giấy.

—— Nếu anh cũng tỏ tình như thế này, chắc bọn anh cũng sẽ không được như vậy đâu nhỉ.

Tay chợt nặng xuống, Kì Húc giật lại cuốn manga, “bộp” một phát nhét lại vào chăn. Hải Thiên Du bắt lặc nhìn cậu, than thở, “Nhét vào chăn làm gì, không sợ hỏng truyện hả?”

Kì Húc không đáp, lại mò trong ổ ra một quyển sách giáo khoa đặt lên bàn, mở ra. Cậu chàng lúng túng, “Có cơm ăn chưa ạ?”

Hải Thiên Du, “...” Những sách này ở đâu ra đây?

Dưới sự chăm sóc hết lòng của anh, Kì Húc rất chóng khỏe, sau khi trở thành một con sâu lười chỉ biết ăn, cậu bắt đầu có ý định đi. Hải Thiên Du có thể nuôi cậu, nhưng ăn chùa mãi thì cũng không hay, hơn nữa cậu đã hai mươi ba rồi đấy, đàn ông con trai thì phải biết tự lo cho mình chứ. Vì vậy Kì Húc nhìn đau mà kết thúc chuỗi ngày hưởng thụ này.

Hải Thiên Du đưa mắt lạnh nhạt nhìn cậu ta, khiến da đầu Kì Húc cứ run lên.

“Chỉ là em về kí túc xá thôi mà, cũng có phải tàn phế đâu, có chuyện gì xảy ra được cơ chứ?” Kì Húc nhỏ giọng nói. Nhưng không hiểu sao Hải Thiên Du như bị cái gì đó kích thích, không hề nói lời nào. Kì Húc tiếp tục, “Cảm ơn mấy ngày này anh đã chăm sóc em. Em chóng khỏe thế này hoàn toàn là do anh Thiên Du... cùng đồ ăn của anh nữa.”

“Không phải em thích ăn cơm anh nấu lắm sao?” Hải Thiên Du hỏi, giọng rất chắc chắn.

Kì Húc gật đầu. Đương nhiên là thích rồi, ăn mấy năm liền, muốn bỏ cũng chẳng được.

“Vậy thì cứ ở lại mà ăn.” Giọng Hải Thiên Du đã mềm đi rất nhiều.

Kì Húc khó khăn lắc đầu, “Cứ ăn của anh mãi thì không ổn lắm, đưa tiền thì anh không nhận. Hơn nữa đi học mà lại ở bên ngoài mãi vậy, cuộc sống đại học khó khăn, cũng phải làm thân với bạn bè trong trường chứ ạ.”

Thói quen rất khó để sửa đổi, mà đã quen đi rồi thì rất dễ bị coi thường. Hải Thiên Du lại trầm xuống, anh chăm sóc Kì Húc đã thành quen, quen với việc chiều chuộng cậu. Nhưng Kì Húc không muốn quen với việc anh chăm nom, rồi luôn cố gắng hợp lý hóa những thói quen trước giờ, đơn giản anh chỉ là một người anh em tốt trăm năm hiếm gặp mà thôi!

Hải Thiên Du hết cách, chỉ có thể đưa Kì Húc về kí túc xá.

Mùa đông chỗ nào cũng lạnh như băng, Kì Húc cố nhịn không than lạnh, nhưng cổ cứ rụt lại sau áo, hai tay dút túi, thở ra từng đợt khói trắng, gương mặt còn hơi ửng ửng.

“Không muốn ăn cơm canteen thì cứ gọi cho anh, anh bảo người mang đến cho. Quần áo có thể để hai ngày nữa hẵng giặt, kí túc xá chỗ em có máy giặt đấy, thả mấy xu vào là được.” Hải Thiên Du khuôn hết đồ vào phòng Kì Húc, rồi lại không biết lấy đâu ra một cái chai nhựa, bên trong đầy những xu.

Kì Húc mặt vừa vui mừng vừa sùng bái. Giữa mùa đông này mà đi xin mấy xu để giặt quần áo đúng là nhiệm vụ bất khả thi! Máy tiệm bán đồ lật vặt, siêu thị, quán cơm,... ngay từ đầu đông đã vỡ vét sạch. Giữa giờ đông rét lạnh thế này, vậy mà anh Thiên Du vẫn kiếm được ngần ấy tiền xu, thật đúng đắn phải người phàm mà!

“Nhất định tối nay em sẽ đếm lại, sẽ trả đủ cho anh mà.” Kì Húc ôm cái chai nặng trĩu đắc ý nói.

Anh em cả phòng trông thấy mà thêm.

Hải Thiên Du không thèm để ý, chẳng qua là mắt hướng nhìn Kì Húc, cảm giác như cậu mà trả tiền thật thì anh sẽ tuyệt giao luôn! Kì Húc vội đổi đề tài, “Anh Thiên Du sao biết giờ tụi em đang hiểm xu?”

“Sao lại không biết? Chẳng biết là cả đông rồi có ai cứ lải nhải bên tai anh mãi, than thở cả trăm lần này là đông này không có tiền xu để giặt quần áo.” Hải Thiên Du khó có dịp mà bật lại được cậu ta.

Kì Húc nghe vậy thì gãi đầu, cười lúng túng. Cũng không hiểu tại sao, nhưng cậu không tài nào nhịn được mà cứ muốn kể hết mọi chuyện với anh Thiên Du, như thể không nói với anh thì sẽ không thoải mái vậy. Nhưng mà, anh ấy chẳng bao giờ chủ động kể chuyện của mình cả.

Kì Húc hơi mất tự nhiên, anh Thiên Du sao lại gạt mình về chuyện của anh ấy được? Cảm giác lạ lùng này vừa lóe lên, Kì Húc cũng chưa kịp truy cứu.

“Anh về đây, tự chăm sóc mình đấy.” Hải Thiên Du nói xong lại kề vào tai Kì Húc thì thầm, “Tiền xu giữ lấy mà dùng, đừng cho ai đấy.”

Kì Húc đưa mắt nhìn anh đi xa dần, anh em trong phòng nhặng lên, “Tiểu Húc, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, chú có nhiều tiền xu vậy, anh em mình cùng dùng nhé? Wow, tốt quá, hai tháng tới không lo việc giặt tay nữa rồi!”

Kì Húc đóng cửa tủ cái “sầm”, sau đó khóa cửa lại, “Có thể cho giặt cùng, nhưng sẽ không đưa tiền xu!”

Đám anh em bị bỏ lại, “...” Tiểu Húc Tử của bọn họ trở nên hẹp hòi thế này từ bao giờ?

Như ngày thường, Hải Thiên Du vẫn thỉnh thoảng đưa đồ ăn đêm đến phòng Kì Húc, sau đó nghe cậu kể chuyện trường lớp. Hai người vẫn là anh em tốt, tốt đến mức người ngoài nhìn vào ghen đến đỏ mắt.

Chiều hôm đó không có tiết, cả phòng cùng vác quần áo đi giặt. Sử Vệ Hoành vẻ rất vui, quả nhiên có anh em thế này thật tốt. Mùa đông mà không phải giặt quần áo đúng là hạnh phúc cực lớn, cái hạnh phúc này cũng có thể sánh ngay với việc được nướng trong chăn giữa trời đông lạnh.

Sử Vệ Hoành nói, “Kì Húc, cậu có biết chuyện cái chai tiền xu của cậu đã bị tiết lộ ra ngoài rồi không? Anh em đây giúp cậu tranh thủ cơ hội đấy!”

Kì Húc mặt ngơ ngác nhìn mấy người, không hiểu cậu ta đang nói đến chuyện tốt kiểu gì. Nếu muốn cậu bỏ tiền ra cho bọn họ giặt quần áo thì gọi gì là chuyện tốt?

Sử Vệ Hoành nhú mày, “Cậu có biết Dương Hiểu Hiểu lớp mình không? Con gái còn độc thân đấy, cậu để ý người ta lâu rồi mà người ta không để tâm há. Giờ cơ hội đến rồi, cô ấy biết cậu có xu để giặt máy, muốn đổi tiền để giặt. Cơ hội tốt thế này cậu phải nắm chặt đấy, tranh thủ trước lúc tốt nghiệp vợ lấy một em, cũng phải tận hưởng hơi thở của tình yêu đại học chứ!”

Kì Húc vừa nghe đã thấy đau lòng, quả nhiên là có ý đồ lên tiền xu của cậu mà! Nhưng mà nhớ lại Dương Hiểu Hiểu, là một bạn học rất tốt, nhưng mà cái phần thâm mến đã lâu kia sau mình lại không biết! Nói

yêu thì xong, nhưng không có cảm giác thì đúng là không có cảm giác gì. Nhưng mà người ta đã hỏi tới thì giúp đỡ một bạn nữ cũng chẳng sao đâu. Thiếu mấy xu chắc anh Thiên Du chẳng nói gì đâu nhỉ?

“Thế nào rồi? Động lòng há?” Sử Vệ Hoành cười gian, vỗ vai Kì Húc, “Anh đây giúp chú. Anh sẽ bảo cô nàng chiều tối đứng đợi dưới khu phòng mình, cậu đi xuống gặp, nhớ mang theo tiền xu đó. Sau đó nước chảy thành sông, hẹn hò luôn với người ta.”

“Hả?” Kì Húc giật mình, “Nhanh thế á?” Cậu còn chưa kịp đếm xem mình còn bao nhiêu tiền cơ mà, thế thì phải cho bao nhiêu chứ? Đau lòng lắm, rồi lại chóng phải giật tay thôi. Kì Húc nhìn cổ tay đã khỏi của mình, bi thán. Quả nhiên chỉ có lúc tàn phé là mới được ăn no lười làm.

“Không vui hả, vậy xưa rồi Diễm. Nếu có người để ý anh đây, anh nhất định sẽ lăn ngay đến.” Sử Vệ Hoành bày ra vẻ mặt hận không thể rèn sắt thành thép, cùng với đó là ánh mắt ưu thương ngập tràn.

Giờ cơm tối, Kì Húc khoác áo, bên trong bỏ năm sáu đồng xu đi xuống tầng. Xá trường thật đúng biết cách đùa người khác, biết hôm nay cậu sẽ ăn đồ gọi từ Thiên Húc sang, còn bắt cậu xuống tầng giữa trời lạnh thế này, chỉ để đưa mấy đồng xu. Thế nhưng oán trách cũng chẳng được gì, xá trường quá cường thế, nói tới nay nếu không đi gặp Dương Hiểu Hiểu thì sẽ không cho cậu ngủ. Có anh em thế này thật đúng là duyên phận.

Nghiệt duyên.

Dưới kí túc xá, Dương Hiểu Hiểu đi bột, mặc áo khoác kaki, đang lướt weibo, đội mũ trùm, võ trang đầy đủ thế này thật ảm. Thấy Kì Húc xuống, cô nàng liền nghênh đón, “Kì Húc, lạnh thế này bảo cậu ra ngoài thì thật đúng là có lỗi. Nhưng mà trời này, cũng vì bọn chị đây không muốn dính nước lạnh, mới phải liều mạng thế này. Cảm ơn chú em!”

Còn chưa cho đã cảm ơn, Kì Húc cũng không nói gì, tiền xu nắm trong tay cũng đã ảm, cứ thế mà đưa cho cô, cười nói, “Giúp đỡ lẫn nhau thôi mà, không cần khách sáo.”

Dương Hiểu Hiểu vui vẻ dùng cả hai tay để nhận, mặt mũi xán lạn, “Mai tôi đem tiền đi trả nhé, nếu không mời cậu bữa cơm cũng được.”

“À, không cần đâu, tối nay tôi ăn cơm ngoài rồi.” Kì Húc tươi cười, “Chỉ mấy xu thôi mà, cậu cứ cầm đi.”

Vốn là một màn rất bình thường, nhưng lại không đúng lúc rơi vào tầm mắt Hải Thiên Du đang đưa cơm đến. Anh muốn gặp Kì Húc, nhưng cậu ngại lạnh không muốn ra ngoài, anh đành phải tự mình đến cửa. Không ngờ còn chưa lên kí túc xá đã thấy xa xa có một cô gái đang đứng đợi, thầm nghĩ trời lạnh thế này mà còn đến trước cửa kí túc xá nam, cô này yêu cũng cuồng nhiệt thật. Nhưng mà người đang yêu thì không kiểm soát được hành động của mình, không phải ngày nào anh cũng cứ vây lấy Kì Húc sao?

Hải Thiên Du yên lặng lắc đầu, cũng không để ý. Có điều, khi lại gần thì nhìn thấy Kì Húc chạy xuống. Chớp mắt, đầu “ong” lên một tiếng, đơn giản là không dám tin!

Anh ngừng bước, định thần nhìn lại. Sau khi chắc chắn đó là Kì Húc, anh lại đi chậm chậm lại đó. Anh thấy khi cậu nhìn thấy cô gái này gương mặt trở nên vui vẻ lên, hai người vừa nói vừa cười, Kì Húc còn đưa thứ gì đó cho cô. Bởi vì tiến lên thêm mấy bước, Hải Thiên Du có thể thấy rõ đó là tiền xu.

Kì Húc lấy đâu ra tiền xu? Còn chẳng phải là do anh tích nhặt từng chút hay sao! Thế mà, thế mà dám đưa cho con gái! Trời lạnh thế này anh lấy đồ ăn ngon dụ mãi cũng không mời cậu được, giờ lại chỉ vì đưa mấy xu cho người ta mà xuống hẳn nhà! Chẳng trách, chẳng trách lại không muốn ở nhà anh, chẳng trách lại đòi về kí túc xá ở cùng bạn học, đây chính là bạn muốn ở chung chứ gì?

Hải Thiên Du lòng ngập đắng chua chắt chắt nhìn Kì Húc mà đi tới gần.

“Tiểu Húc, lạnh thế này đi xuống đây làm gì?” Hải Thiên Du nói hơi bị to, còn mang cả nét giận, khiến hai kẻ đang chuyện trò sợ hết hồn.

Kì Húc giật mình, ngẩng đầu thì thấy Hải Thiên Du đang đi lại gần, khắp người tỏa ra khí thế lạnh như băng, ánh mắt kinh người. Cậu hỏi, “Anh Thiên Du, có chuyện gì thế á?”

Hải Thiên Du nhìn chăm chăm Kì Húc mấy giây, như thể sắp nhìn cậu thành mấy cái lỗ. Cuối cùng liếc qua Dương Hiểu Hiểu, không nói gì hết, đưa đồ ăn cho Kì Húc, chỉ nói một câu, “Về sớm ăn cơm, trời lạnh lắm.” Nói xong là đi luôn, không thèm quay đầu lại.

Dương Hiểu Hiểu sợ hết hồn, lấy lại tinh thần nói chuyện với Kì Húc, “Nếu cậu có đồ ăn rồi thì thôi, tôi đi ăn đã. Cảm ơn tiền xu của cậu nha, bye bye~”

“Ừ, bye bye.” Kì Húc đáp lời, lúc này chỉ nghĩ đến vẻ mặt Hải Thiên Du vừa nãy. Anh ấy rất tức giận, chắc chắn là vậy. Anh ấy giận là vì mình, điều này cũng khẳng định luôn. Bởi vì anh Thiên Du trước giờ sẽ không vì giận chuyện khác mà trút lên đầu mình, nhưng dù mình chọc đến anh ấy thì anh cũng chưa từng kinh khủng thế này. Anh ấy rất đau đớn, mình có thể cảm nhận được. Lúc đi anh ấy cũng không thèm nhìn mình, tay còn cuộn lại như nắm đấm.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tâm trạng của Kì Húc thoát rơi xuống âm. Cậu đứng một hồi, xiết chặt bàn tay, xách mấy hộp cơm quay về phòng.

7. Chương 7: Kiến Quang Tử*

*Dịch word by word thì là thấy ánh sáng sẽ chết, thường dùng để hình dung các sinh vật yếu ớt, sức chống cự kém, mọi đặc tính sinh trưởng đều phụ thuộc vào loài mạnh hơn. “Quang” ở đây cũng có thể hiểu là “điều kiện bất lợi”.

Nghĩa chuyển là khi gặp bạn trên mạng, phát hiện ra người ta không được như trong tưởng tượng của mình, có thể khiến người ta giật mình. Đây nhằm ám chỉ sự tương phản giữa lý thuyết và thực tế.

“Tiểu Húc Tử, cậu có chỗ nào không phải hả? Cả vịt nướng cũng không thèm ăn. Xuống đưa mấy xu cho gái thôi mà đã thay đổi hẳn, đừng nói là thất tình đấy nhé?” Lý Lượng bên cạnh vừa ăn vừa nói.

Kì Húc không đáp, ngược lại có người khác nói thay, “Còn chưa bắt đầu mà đã kết thúc á? Từ trước đến giờ có từng yêu nhau hả?”

Kì Húc không có tâm trạng ba hoa cùng bọn họ, cậu càng nghĩ càng thấy có cái gì đó không đúng. Anh Thiên Du quá bất bình thường, giận dữ mà tới, ném hộp cơm cho rồi cũng giận dữ mà đi, vừa nãy có gọi điện thoại cũng không thèm nhận. Xem ra có chuyện lớn xảy ra rồi!

Cơm nước xong, Kì Húc tiếp tục gọi điện thoại cho Hải Thiên Du, mấy cuộc liên vẫn ở trong trạng thái không ai nhắc máy. Cậu không sống được nữa mất, cậu có chuyện gì cũng đặc biệt muốn chia sẻ với anh Thiên Du ngay, không giữ được qua đêm, nếu không thì không ngủ được.

Trời đã tối rồi, gió đêm phần phật. Kì Húc thay quần áo, bao mình hết cái bánh nếp. Cảnh này khiến toàn thể anh em trong phòng kinh sợ, “Kì Húc, đã muộn thế này, lại lạnh nữa, chú định đi đâu?”

Đừng hỏi tại sao họ lại giật mình đến thế, chỉ là Kì Húc là một trạch siêu cấp, buổi tối một mực vui trong kí túc xá, ngay cả hoạt động sinh viên cũng ít tham gia, chứ đừng nói đến trời đêm đông lại ra ngoài.

“Tôi qua chỗ anh Thiên Du xem thế nào đã, có thể đêm nay sẽ về.” Kì Húc buông lại một câu rồi đi ra cửa.

Sân trường ban đêm vắng lạnh hơn buổi sáng nhiều, mặc dù cũng có không ít thanh niên không sợ giá rét đi lại. Kì Húc rút cổ, rào bước về phía cửa Tây.

Cậu suy nghĩ lâu lắc mà vẫn không biết mình đã làm gì chọc giận anh Thiên Du, ngoại trừ việc cho bạn học mấy xu tiền ra thì cậu chẳng nghĩ được cái gì khác. Nhưng mấy xu thôi cũng có thể giận đến cỡ ấy sao?

Không nghĩ ra, mà cũng vì không nghĩ ra, cho nên càng khiến người ta khó mà an tâm.

Kì Húc đẩy cửa quán cơm ngon Thiên Húc ra, “Xin hỏi anh Hải có ở đây không ạ?”

“À, hóa ra là Kỳ Húc đấy hả. Anh chủ hôm nay về sớm lắm, chắc là có chuyện gì đấy. Có phải em muốn ăn đồ khuya không? Để chị viết đơn cho?” Phục vụ của quán đều quen biết Kỳ Húc, cũng biết quan hệ của cậu và ông chủ rất tốt. Hơn nữa cậu cũng dễ nói chuyện, mọi người một hai câu đã thân thuộc rồi.

Kỳ Húc khoát khoát tay, “Không cần ăn khuya, em đi tìm anh Thiên Du thôi ạ. Vậy em đến nhà anh ấy vậy, cảm ơn, em đi đây.”

Kỳ Húc tới phòng thuê, gõ cửa mãi mới được mở. Lại nhìn thấy gương mặt chán nản của Hải Thiên Du, tựa như đã trải qua biết bao tang thương.

Lúc Hải Thiên Du phát hiện người gõ cửa là Kỳ Húc, anh thốt lên, “Tiểu Húc?” Sau đó không nhúc nhích mà nhìn cậu.

Kỳ Húc chỉ thấy mũi và họng mình rất khó chịu, cả phòng toàn mùi thuốc lá, chẳng biết Hải Thiên Du đã hút bao nhiêu rồi. Cậu đi vào nhà, mở cửa sổ ra cho thoáng, “Anh Thiên Du, anh làm gì mà hút nhiều vậy? Không tốt cho cơ thể đâu. Có chuyện gì anh không thể nói với em sao? Nếu em chọc giận anh, anh phải nói cho em biết chứ, em dốt lắm, không biết anh nghĩ gì.”

“Em nguyện ý nghe thật sao?” Hải Thiên Du đứng gần Kỳ Húc, không giấu nổi nỗi bi thương.

“Đương nhiên là đồng ý, chúng ta là anh em tốt mà. Là anh em tốt tốt nhất, chuyện của anh cũng là chuyện của em.” Kỳ Húc vỗ ngực, sau một lúc lại bị sặc khói. Cậu ngẩng đầu nhìn thấy cửa phòng đang mở, bên trong khói mù lượn lờ. Cậu vào phòng, mở cửa sổ ra.

Xong rồi, quay đầu lại thì thấy đầu giường có chiếc gạt tàn đầy ắp, còn có mấy cái vương trên mặt bàn. Kỳ Húc muốn dọn lại, quay đầu thì thấy trên giường là một cuốn album rất to, đang mở rộng đặt trên chăn. Cậu đi qua nhìn một cái, nhưng không ngờ ban đầu xem còn thấy hay hay, ai dè càng xem càng ngỡ ngàng. Cậu không thể tin nổi mà nhìn hải Thiên Du.

Cả một cuốn album dày cộm đều là ảnh của cậu và Hải Thiên Du, chính xác là ảnh về cậu mới đúng. Nghiêm túc học bài, lúc ngủ say sưa, vui vẻ ăn cơm, khoác cặp đi học, cười hạnh phúc, khó chịu khịt mũi.... Còn có những tấm chụp giỡn với Hải Thiên Du.

Kỳ Húc ngạc nhiên không ngớt, loáng thoáng nhận ra gì đó, nhưng còn chưa kịp xác nhận, Hải Thiên Du đã lại gần, mặt đối mặt, hai người chỉ còn cách nhau khoảng hai nắm tay.

Giọng anh khàn khàn, “Tiểu Húc, em đã hiểu ra chưa? Anh không muốn làm anh em với em, chưa bao giờ muốn!”

Kỳ Húc mở to hai mắt, không biết nên nói cái gì, “Anh Thiên Du, anh... Anh bình tĩnh chút đi.”

“Tôi không bình tĩnh nổi!” Hải Thiên Du gào lên, trực tiếp chụp lấy tay Kỳ Húc, “Tiểu Húc, anh thích em, anh thích em từ rất lâu rất lâu rồi. Em đừng có làm quen với bất kì đứa con gái nào được không?”

“Em em...” Kỳ Húc nóng nảy giãy giụa, “Anh buông em ra, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Không thả, anh không thể thả em ra được.” Mắt Hải Thiên Du đỏ sọng lên, kích động không thôi, bắt lấy Kỳ Húc đè cậu xuống giường, “Nếu anh thổ lộ với em sớm hơn, có phải chúng ta có thể ở bên nhau không? Có phải em sẽ không để ý đến người khác? Tiểu Húc, em nói đi, về sau hai chúng ta sẽ ở bên nhau, không còn ai khác nữa!”

“Buông em ra, đau quá...” Kỳ Húc bị đè lại không thể động đậy, hai tay bị bóp như sắp gãy. Vừa nãy nghe phải những lời kinh hồn của Hải Thiên Du, đầu óc cậu trống rỗng, chỉ biết giãy giụa không ngừng.

“Anh buông em ra, đừng như vậy mà.” Kỳ Húc mở to hai mắt nhìn Hải Thiên Du lúc này gần như phát điên. Mặt anh càng lúc càng gần, cuối cùng cậu bị hôn mạnh xuống. Đầu lưỡi linh hoạt trượt thẳng vào, xâm chiếm từng tấc khoang miệng mềm nóng. Cảm giác xa lạ chớp mắt lan ra toàn thân, hồn cậu chân chính bay lên trời mất rồi.

Cắn gặm một lúc lâu, Hải Thiên Du mới buông cặp môi kia ra, anh cảm giác an tâm lên nhiều. Nhưng Kỳ Húc dưới anh thì vẻ như không ổn lắm, không giãy giụa không mắng chửi, chỉ dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn anh, nước mắt long lanh như sắp rơi.

“Tiểu Húc?” Hải Thiên Du hỏi thử một tiếng.

“Buông tôi ra!” Kỳ Húc chột giầy ra, cũng không biết đã lấy sức từ đâu mà đẩy được Hải Thiên Du, vội vã lao ra khỏi phòng, rời khỏi căn nhà thuê.

Cửa chính mở toang, gió lạnh luồn thẳng vào trong phòng. Hải Thiên Du trở nên tỉnh táo, nhưng cũng tuyệt vọng. Anh biết, sự tín nhiệm nhiều năm qua, chỉ vài phút này đã tan vào đất.

Anh biết mình quá xúc động, nhưng kể từ lúc thấy màn ở dưới tầng 1 ký túc xá ấy là anh không thể tỉnh táo nổi. Rõ ràng đã nghĩ, sau này Kỳ Húc đi đâu anh sẽ theo đấy. Nhưng cho dù có nghĩ thế nào anh cũng không dám tưởng tượng cậu sẽ ở bên người khác, cho tới tận bây giờ vẫn cứ mãi lờ đi chuyện này. Anh chỉ chờ đợi một ngày Kỳ Húc sẽ hiểu sự quan tâm và chăm sóc của anh, có thể thích anh.

Chẳng qua là không muốn đối diện với chuyện đã xảy ra, đột nhiên một chuyện tập kích khiến anh không biết làm cách nào. Anh buông xuống mọi chuyện, cố giữ cho mình tỉnh táo. Nhưng anh không nhìn được mà vượt ve gương mặt người kia trên ảnh, không nhìn được suy nghĩ muốn cậu làm của riêng. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện người ấy sẽ bên kẻ khác, thậm chí là kết hôn, anh sẽ cảm giác như bị quỷ nhập, đau đớn đến không là chính mình.

Đơn giản là bị ma ám!

Hải Thiên Du lấy một điều thuốc ra đốt, yên lặng hút. Giờ Tiểu Húc sẽ nghĩ về anh như thế nào đây? Liệu em ấy có coi mình là kẻ biến thái không? Nhưng cứ chiếu theo phản ứng của Kỳ Húc vừa nãy thì anh mấy em ấy thật rồi, mất vĩnh viễn.

Nửa tháng trôi qua, Kỳ Húc gần như mất tích, không một lời thăm hỏi, không một ngày ghé qua Thiên Húc ăn cơm, thậm chí điện thoại cũng không thêm nhận. Hải Thiên Du không nhìn được ghé qua ký túc xá chỗ cậu, nhưng chưa vào đến cửa đã bị chặn lại, người ta nói thẳng là Kỳ Húc đi vắng.

Hải Thiên Du biết là cậu đang tránh anh, cậu không muốn gặp anh, nhưng anh vẫn ôm hy vọng được gặp mặt cậu.

Sau ba lần bốn lượt, Hải Thiên Du cũng không đến tìm nữa, ngay cả điện thoại cũng không còn gọi. Mỗi ngày đều trải qua rất bình thường, không mở quán thì cũng là ăn với ngủ. Chỉ có đêm về là hay trằn trọc, ngắm nhìn người kia qua từng tấm ảnh, rồi yên tĩnh hút một điều thuốc.

Anh nhớ lại ngày đó, sao hôm ấy mình lại xúc động vậy cơ chứ, sao lại nói thẳng hết ra, mà vì sao lại gần như uy hiếp em ấy? Sau đó lại thấy, lý tưởng cả đời mình là ở bên Kỳ Húc, nhưng thực tế đã chứng minh, đó chỉ là một lý tưởng bất khả thi, thậm chí còn là một giấc mộng giữa ban ngày. Tưởng tượng và thực tế luôn có một khoảng cách lớn, thậm chí có lúc anh còn không chấp nhận nỗi sự thật, vốn sẽ định không thổ lộ, nhưng cuối cùng vẫn cứ nói ra.

Thì ra thứ tình cảm này không thể ra ngoài ánh sáng, nếu bị đưa ra sẽ chỉ có một kết cục, kiến quang tử.

Có lẽ ngay từ lúc ban đầu đấy đã là sai lầm. Anh luôn trông chừng Tiểu Húc, nhưng chưa một lần hỏi người ta xem có đồng ý để anh bên cạnh như vậy hay không. Anh luôn muốn Tiểu Húc vui vẻ, nhưng vẫn chẳng nén nổi tư tâm của mình. Giờ đây Tiểu Húc đã không còn cần anh chăm sóc nữa, thậm chí là không muốn thấy anh, vậy anh có còn cần ở lại đây nữa không?

Chẳng qua là, Tiểu Húc, em có hận anh không?

Ba ngày sau, đại học S truyền tai nhau... Tiệm cơm cùng gian lầu Thiên Húc sẽ đóng cửa, quán sắp bị chuyển nhượng.

Hiếm hoi mới có một quán cơm ăn hợp miệng gần trường, giờ lại sắp đóng cửa, ai cũng cố ăn vài bữa cuối, coi như cũng có một vài kỉ niệm vui vẻ.

Cả trường duy nhất chỉ có một người không tiếc hận mà lại thấy kinh ngạc khiếp hãi. Kỳ Húc đang ăn cơm trong canteen nghe tin, chiếc thìa rơi xuống đánh “choang”, “Thiên Húc đóng cửa? Tại sao? Không phải đang ăn nên làm ra lắm à?”

“Ai mà biết, nghe nói là chủ quán đột nhiên không muốn làm nữa thôi.”

Tại sao lại không muốn làm? Anh Thiên Du muốn rời đi sao? Cậu sẽ không còn được gặp lại anh Thiên Du nữa ư? Kỳ Húc nuốt vội mấy miếng cơm, thả khay xuống rồi đi.

Gió vẫn rét như thế, nhưng Kỳ Húc không quan tâm. Cậu sải chân chạy, gió qua miệng tràn vào phổi, rất khó chịu. Nhưng khó chịu hơn là tin anh Thiên Du sắp rời đi. Cả thế giới này đều rõ người cậu thích nhất là Hải Thiên Du, có sao anh lại rời đi?

8. Chương 8: Ở Bên Nhau

Ngày hôm ấy, Hải Thiên Du tỏ tình trực tiếp khiến Kỳ Húc bị kinh sợ. Cậu ta bị dọa đến mức mất hết thần hồn, một lòng nghĩ phải tránh Hải Thiên Du, sau đó chạy mất.

Buổi tối đường trường gió rít lạnh, đầu cậu tràn ngập hình ảnh bị cưỡng hôn, hoàn toàn không để ý đến cảm giác khó chịu khi gió lùa vào họng ran rát. Một mạch trốn về kí túc xá, cậu xiu nữa là nôn cả ra, khó chịu đến mức cả tối đó không ngủ được.

Cậu xông vào phòng, tháo giày ra rồi chui tọt vào trong chăn. Đoạn chạy nhanh vừa nãy đã được tính là vận động kịch liệt lắm rồi, tim cậu như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực. Cậu nằm thẳng thở đều, để phổi mình không chịu áp lực nữa. Thế nhưng trái tim đã ngoài sự khống chế, đập thình thịch không yên!

— Anh thích em, anh thích em từ rất lâu rồi!

Mỗi lúc đi ngủ, những lời này lại vọng về bên tai, cậu lập tức mở bừng hai mắt, cảm nhận trái tim đập bung ***g ngực.

Trong đêm đông yên tĩnh, dường như Kỳ Húc chỉ nghe thấy tiếng “Thích—— Thích—— Thích——” Vừa dồn dập lại vừa kích động, ngay cả bản thân mình cũng không biết làm thế nào.

Cậu vẫn một mực coi Hải Thiên Du là anh em, so với ruột thịt còn thân hơn. Nếu trên đời này chỉ có một người chân chính đối xử với cậu tốt lành, vậy ngoài Hải Thiên Du cũng chẳng còn ai khác. Ngay cả bạn cùng phòng cũng chỉ là anh em ủng hộ giúp đỡ lẫn nhau, mà Hải Thiên Du chưa từng gián đoạn sự quan tâm chăm sóc vô vi bất chí này.

Có lúc cậu đã từng nghĩ, Hải Thiên Du đối xử với cậu tốt như vậy là vì lý do gì. Muốn hỏi cho rõ thì anh lại dùng vẻ mặt băng quơ để nói rằng anh thích làm thế thôi, hoặc không là thuận tiện thì làm. Nhưng mà, nhưng mà, có người nào nửa đêm canh ba sẽ chạy tới đưa cậu đi bệnh viện, có người nào sẽ mạo hiểm gió rét sáng sớm mà đưa đồ đến cho cậu ăn chứ?

Lúc vừa mới bắt đầu, bọn họ là đồng bạn, là đồng bạn cùng chơi với nhau. Đoạn ngày đó có lẽ là do quá tịch mịch, có một người để giải bày cùng đúng là chuyện đáng để vui vẻ. Sau đó quan hệ hai người càng lúc càng sâu, cho đến mức dính như hình với bóng.

Kỳ Húc nghĩ, nếu có một ngày anh Thiên Du móc tim ra cho cậu, thì nhất định cậu cũng sẽ dùng tình nghĩa để đáp lại. Chẳng qua là, hôm nay Hải Thiên Du móc tim ra cho cậu, nhưng cũng thêm một thứ tình cảm khác tên vào. Cậu phải đáp lại cái phần “Thích” ấy thế nào đây?

Kỳ Húc không biết làm sao, lại càng không dám đối mặt với Hải Thiên Du. Nói gì đây, anh thích em, anh tốt với em, cho nên em cũng thích anh? Nói thế là làm vấy bẩn tình cảm của người ta rồi! Chỉ dám không đối mặt, giống hệt như một con rùa, rụt cả tứ chi và đầu lại vào mai.

Ngày cũng không thay đổi lắm, trừ ngày ngày đi canteen ra, và trừ buổi tối sẽ mất ngủ ra nữa.

Trong bất chợt, cậu hay tin Hải Thiên Du muốn ngừng buôn bán, cho chuyển nhượng cửa hàng. Điều này rõ ràng nói cho cậu biết, Hải Thiên Du sẽ rời đại học S, cách cậu ra, về sau sẽ không gặp lại nữa.

Sao lại như thế được!

Lại một lần nữa Kỳ Húc chạy trong gió lạnh, vội vàng lại kích động, bước chân rất nhanh, ngực vẫn đau tức.

Quán cơm Thiên Húc vẫn làm ăn bình thường. Lúc Kỳ Húc chạy vào và phải hai sinh viên đang ăn, cậu vội xin lỗi rồi đi tìm Hải Thiên Du.

Tiểu Anh nói, “Anh chủ này chưa đến. Hôm qua anh ấy bảo hai ngày nay không đến đâu, để bọn em làm việc như thường thôi.”

Kỳ Húc nghe xong lại quay đầu bỏ chạy.

Phòng thuê rất yên tĩnh, Kỳ Húc gõ cửa rất lâu cũng không có ai ra mở. Cậu không đem cái chìa khóa được cho đến, cuối cùng đành lo lắng ngồi xuống bậc thềm.

Đi đâu vậy chứ? Kỳ Húc gấp gáp. Nếu không kịp nói cho rõ ràng, có phải sau này cũng không còn cơ hội không? Cậu lục soát trí nhớ mình, hy vọng tìm ra dấu vết, xem có tin tức gì về Hải Thiên Du.

Có điều là, phí công.

Cậu căn bản là không biết giờ này Hải Thiên Du thường làm gì! Không biết bắt đầu từ đâu, biến thành cậu bày tỏ một mình, mà Hải Thiên Du chỉ là lẳng lặng nghe, sau đó an ủi hoặc nhạo báng. Mà căn bản là cậu cũng không hiểu rõ Hải Thiên Du cơ, cậu không biết anh ấy làm ăn thế nào, mà mỗi lần hỏi anh đều nói nó quá phức tạp với cậu, sau cũng không hỏi lại nữa. Cậu không biết Hải Thiên Du, trừ mấy thứ quá quen thuộc, nhưng mà ai chẳng có một, hai thứ khác? Cậu cũng chẳng biết Hải Thiên Du có lý tưởng gì luôn, mỗi lần hỏi anh cũng chỉ đáp là làm ăn ổn định đã, sau đó lại kéo về chuyện của cậu.

Thì ra, cậu đã hoàn toàn phụ thuộc và Hải Thiên Du, kể cả lúc ốm đau hay bình thường.

Thì ra hoàn toàn là đơn phương Hải Thiên Du bỏ ra mọi thứ, cậu vẫn chưa làm cái gì.

Tại sao lại cảm thấy đó như là chuyện đương nhiên? Cậu coi đó là chuyện đương nhiên mà hưởng thụ sự chăm sóc của Hải Thiên Du suốt mấy năm trời! Tại sao không phát hiện sớm hơn? Đây không phải là tình yêu hai phía à?

“Tiểu Húc, em sao vậy?”

Em còn có thể thế nào nữa? Em hối hận mình quá ngu!

“Tiểu Húc, đừng ngồi dưới đất, đất lạnh lắm.” Giọng nói lo lắng của Hải Thiên Du lại truyền tới. Tiếp theo, Kỳ Húc bị người ta kéo dậy.

Kỳ Húc ngược mắt nhìn về phía Hải Thiên Du, trong chớp mắt lại rối tinh rối mù, giọng nghèn nghẹn, “Anh Thiên Du, anh đừng trách em mà, em quá ngu ngốc. Xin lỗi, anh đừng đi!”

Hải Thiên Du bối rối, đây là tình huống chuyển biến gì đây? Hoàn toàn không phải tình cảnh anh tưởng tượng mà! Nhưng anh vẫn nắm lấy bàn tay lạnh băng của cậu, kéo người ta vào phòng đã.

“Tiểu Húc, em không hận anh sao?” Hải Thiên Du thấp thỏm bất an.

Kỳ Húc lắc đầu.

“Tại sao?” Tiếp tục hỏi.

Kỳ Húc cúi đầu. Cậu xấu hổ, nghĩ xem nên giải thích thế nào.

Hải Thiên Du tâm lạnh quá nửa, “Có phải em thấy bình thường nợ anh nhiều quá, nên không hận anh?”

Kỳ Húc gật đầu, ngừng một chút lại nói, “Không phải vậy, là em quá ngốc, không hiểu rõ anh.”

“Cái này chẳng liên quan gì đến việc em dần em ngốc hết!” Hải Thiên Du nóng nảy, “Anh chỉ muốn biết em nghĩ thế nào thôi! Anh giờ thích em, chỉ muốn XX em chứ không muốn làm anh em! Thằng đàn ông là anh đây muốn XX em!”

“Không thể nào, em không hiểu rõ anh.” Đầu óc của Kỳ Húc như bị ai sai khiến, lặp lại một câu.

“Vậy nếu em hiểu rõ anh, thế là được rồi?” Hải Thiên Du bắt lấy tay Kỳ Húc, cho đến khi nhìn thẳng vào mắt nhau.

Kì Húc hoảng hốt, lại muốn chạy, chẳng qua là không đi được, cũng không thể đi, thốt lên, “Vậy anh mở quán cơm thế nào? Bây giờ anh thích cái gì? Anh có ước mơ gì? Kiếm tiền xong thì muốn làm cái gì?”

Hải Thiên Du, “...”

Một chuỗi câu hỏi liên tiếp, đối lại vẻ mặt kinh ngạc của anh, chăm chăm nhìn cậu, không hề chớp mắt.

Hải Thiên Du không có phản ứng, Kì Húc càng thêm nóng nảy, “Em không hiểu anh chút nào, sao hai chúng ta có thể bên nhau?”

Một tia chớp đánh xuống, Hải Thiên Du không cách nào nói chuyện.

Im lặng lúc lâu, anh mới hồi lại, tảng đá đè trong người được dỡ xuống. Anh cười toét miệng, “Nhanh cái gì? Còn cần làm gì nữa? Chúng ta còn ở bên nhau hàng năm nữa, em còn muốn hiểu rõ cái gì?”

“Đó, đó là...” Kì Húc không tự nhiên.

“Nắm tay? Ôm? Hay là...” Hải Thiên Du lại gần, hôn một cái lên khóe môi Kì Húc, “Hay là hôn? Ừm, không đúng, chúng ta còn chưa ngủ với nhau nữa.”

Đỉnh đầu Kì Húc bốc khói, mặt đỏ bừng, thoát khỏi hai tay anh, vùng ra ngoài, “Em em em đi trước——”

Một lát sau, phòng của Hải Thiên Du vọng lại tiếng cười to...

Quán cơm Thiên Húc vẫn buôn bán như ngày thường, tin tức chuyển nhượng dần chìm xuống.

Để hiểu rõ Hải Thiên Du hơn, Kì Húc đã chuyển đến ở cùng anh, hưởng thụ cuộc sống áo tơi vớ tay cơm tới há miệng.

Mùa đông hai kẻ cùng vùi trong chăn, một hỏi một đáp, ngày nào cũng kể lại chuyện to chuyện bé. Trong lúc đó sẽ có tên nào đó ăn vụng chút đậu hũ, cũng có khi Kì Húc vừa nghe vừa ngủ mất.

Cậu cũng tò mò, Hải Thiên Du đã thích mình thế nào. Nhưng anh chỉ bảo là thấy thuận mắt thì thích thôi. Cậu vĩnh viễn không biết được, ngay từ lần đầu tiên hai người gặp mặt, lúc thiếu niên áo trắng đưa anh tờ giấy, anh đã động lòng rồi. Khi đó tình cảnh anh không tốt lắm, nhắc lại chỉ tổ mất mặt.

Cuộc sống cũng không có nhiều thay đổi lắm. Kì Húc đối mặt với vấn đề việc làm sau khi tốt nghiệp, Hải Thiên Du nói thẳng bọn họ sẽ cùng mở quán cơm, phát triển Thiên Húc ra, mở thêm mấy chi nhánh. Nhưng cậu lại mơ ước thành nhà văn, không muốn làm ông chủ nhỏ. Vì vậy anh lại đề nghị sẽ vừa quản quán cơm vừa viết bài, chúng ta sẽ cùng mở một tiệm, không chi nhánh gì hết.

Kì Húc thấy thế cũng không vấn đề gì, dù sao cậu cũng không muốn tách khỏi Hải Thiên Du, chẳng hám gì cái gọi là “ngược tâm”. Đáng tiếc cậu vẫn không thấu được lòng anh, mặc dù học văn học đấy, nhưng mà, cái gì thả lên người mình cũng không biết gì hết.

Cho đến một ngày, Hải Thiên Du nghiêm túc, “Tiểu Húc, em giờ ra cửa có tài xế, về nhà có cơm ăn, ngay cả ngủ cũng có người đắp chăn cho, có phải em nên cho anh ta chút thù lao không?”

Kì Húc ngơ ngác, “Thù lao? Ý anh nói là sau này luân phiên lái xe, luân phiên nấu cơm, tiền thuê nhà chia đôi ấy hả?”

Hải Thiên Du yên lặng than thở, Tiểu Húc còn ngây thơ như thế, xem ra anh đành chấp nhận vậy....

Có điều Hải Thiên Du cũng không chấp nhận điều ấy lâu lắm, hôm sinh nhật người nào đó đã nói một đồng lời-thoại-sén-rện, sau đó trực tiếp hóa sói, ăn sạch con nhà người ta....

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-com-gan-truong-dai-hoc>